ஞானசாகரம்
பதுமம் 5, இதழ்கள் 11/12
சாதாரண, வைகாசி / ஆனி
[May / July 1910]

Record no. 66

Ñaṉacākaram
Patumam 5, itaḻkaḷ 11/12
Cātāraṇa, Vaikāci / Āṉi
[May / July 1910]

Record no. 66

Registered No. M. 301.

ஓம்.

ஞானசாகரம்.

ஓர் உயர்ந்த செந்தமிழ் மாதப்பத்திரிகை.

பதுமம், 5.] சாதாரண௵ வைகாசி, ஆனி௴ [இதழ்கள், 11, 12.

பொருளடக்கம்.

பத்திரிகாசிரியர்
சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்.
சமரசசன்மார்க்கநிலையக் குருபோதகர்,
பல்லாவரம்.

சென்னை,
பிரஸிடென்ஸி அச்சியந்திரசாலையில்
முத்திரிக்கப்பட்டது.
1911.

ஒருபதுமக் கையொப்பம். மூன்று ரூபா.

ஓம்.

ஞானசாகர ஆரம்பதுமம்.

இதில் வெளிவரும் விஷயங்கள்.

மனித வசியம்.
மக்கள் நூறுவருஷம் உயிர்வாழ்தல் எப்படி?
மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை.
இறந்தவர்களோடு எளிதிற்பேசுதல்.
நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி (இரண்டாம் பாகம்).
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்.
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி.
திருக்குறளாராய்ச்சி.

இவ்வரிய பெரிய விஷயங்கள் அவ்வளவும் முடிவு பெற்றவுடன் தனித்தனிப் புத்தகங்களாகப்பிரித்துக் கட்டிக்கொள்ளும்படியான வகையிலே இப்பத்திரிகையில் எழுதி வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. இதுபோல இவ்வளவு அருமையான விஷயங்கள் மற்றத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளில் இது வரையிலும் பிரசுரிக்கப் பட்டதில்லை.

இப்பத்திரிகையில் வரும் இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொருவரும் கவனமாகப் படிப்பார்களானல் நல்வழியில் மிகுந்த செல்வத்தை அடையும் நெறியும், நீண்ட நாள் உயிர்வாழும் வகையும், மருந்துண்ணுமல் நோய் நீக்கும் முறையும், பிறரை வசியப்படுத்தும் விதமும், இறந்துபோன தம் உற்றார் உறவினரோடு உறவாடி வாழும் ஆறும், தம் புதல்வர் புதல்வியரைத் தாம்விரும்பியபடி நடத்தும் வல்லமையும், எல்லாக்காரியங்களிலும் எளிதிலே சித்தி பெறும் இயற்கையும் தெரிந்து மிகவும் இன்புற்று வாழ்வார்கள்.

இந்தப்பத்திரிகையில் வெளிவரும் நாகநாட்டரசி போன்ற அருந்தமிழ்க்கதைகளைப் படிப்பதனல் நாடோறும் தேகப்பிரயாசை மனமுயற்சிகளால் உண்டாகும் இளைப்பு நீங்கி, மிகுந்த உற்சாகமும் களிப்பும் அடைந்து, பலவகை நீதிகளை உணர்ந்து இன்புற்றிருப்பார்கள்.

நமக்குத் தாய்மொழியான நமது செந்தமிழிலே நல்ல விற்பன்னம் அடையவேண்டுவது தமிழர் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியமான கடமையாகும். அப்படிப்பட்ட தமிழ்ப்புலமையை எளிதிலே அடைந்து வல்லவர்கள் ஆவதற்கு நமது ஞானசாகரப் பத்திரிகையில் வெளிவரும் விஷயங்களைப்படித்துப் பழகுதலே போதும்.

யிருக்கச்சமயம் வந்தது. அப்போது அவள் தன் கணவனை மிக்க அன்புடன் பார்த்து "என் ஆருயிர்க்காதலனே, யான் ஏதொரு குற்றமும் செய்யாதிருக்கவும், வீட்டுக்காரியங்கள் அவ்வளவும் யாரும் செய்யாமல் யான் ஒருத்தியேமுற்றும் கவனித்து என்னல் இயன்றவளவு மனவருத்தத்திற்கு இடனின்றிச்செய்து வரவும், மனத்திற் கள்ளமின்றி யான் எல்லாரிடத்தும் அன்பு பாராட்டி வரவும் என்னை அன்புடன் பாராமல் என் மாமியும் நாத்துணரும் எனக்குச்செய்துவருங் கொடுமைகள் இவ்வளவென்று என்னுற் சொல்ல முடியாது. யான் என் செய்வேன்! என் பிரிய மணவாளரே, தாங்களே என் நிலைமையை அறிந்து என்னைத் துன்பத்தினின்று அகற்றுவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்; தாங்களும் கவனிக்கவில்லை. தங்களுடன் என் குறையை யாவது எடுத்துச்சொல்ல நாம் இருவேமும் தனியே யிருக்கச் சமயம் வாய்க்குமாவென்று எதிர்பார்த்தேன். நெடுநாளாக அதுவும் வாய்க்கவில்லை. இன்றைக்கு ஏதோ தெய்வகதியாய்த் தங்களைத்தனியே சந்திக்க நல்லதிர்ஷ்டம் பெற்றேன்." என்றனள். இவ்வரிய பெண்ணின் கணவனே இயற்கையில் நுட்ப அறிவில்லாதவனுதலால், இவள் கூறிய இச்சொற்களைக்கேட்டும் அவற்றின் நுணுக்கத்தையும், தன்மனைவியின் அருமைக்குணத்தையும் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதவனுய் அலட்சியமாக 'மாமி மருமக்கள்மார்க்கு இது வழக்கந்தான். இவையெல்லாம் என் காதிற் போடாதே' என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். பிறகு அவள் தன் தலைவிதியை நொந்துகொண்டு, ஒரு நாள் மாமி நாத்துணரைப்பார்த்து "நீங்கள் காலால் இட்ட வேலையை யான் தலையாற்செய்யக் காத்திருக்கிறேன். ஆனுல், நீங்கள் மாத்திரம் பட்சமாய் மலர்ந்த முகத்தோடு என்னை நடத்திவந்தால் அதுவே எனக்குப்போதும்" என்று கெஞ்சிக்கேட்டாள். இவ்வினிய சொற்கள் அக்கொடியாரிருவருக்கும் இனிமையைத்தராமல் நாராசத்தைக்காய்ச்சிக் காதிற் செருகினதுபோல் இருந்தன. உடனே அவர்கள் இருவரும் விளக்குமாறும் தடியும் எடுத்துக்கொண்டு அமிர்தவல்லி போன்ற அப்பெண்ணை உடம்பெங்கும் நன்றாக நைய நறுக்கிப்புடைத்தார்கள். அப்பெண்ணே பொறுக்கக்கூடாத அவ்வடிகளைப் பெற்றுக்கொண்டும் வாய் திறவா

8

மலும் எழுந்திருக்கக்கூடாமலும் கிடந்தாள். அன்றிரவு வீட்டுக்கு வந்த அவள் கணவன் எப்போதும் போலத் தன் மனைவியைக் கவனியாமலே இருந்துவிட்டான். அன்றிரவு அப்பெண்ணுக்கு உடம்பின் நோயும் மனநோயும் மிகுதிப்பட்டன. இனித்தான் இவ்வுலகில் உயிர்வாழ்வதிற்பயனில்லையென்று கண்டாள். தன் உயிரை இன்றைக்கே மாய்த்து விடுதல் தான் தக்கதென்று தீர்மானித்தாள். நள்ளிரவில் எல்லாரும் அயர்ந்துறங்கும்போது அவள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வீட்டின் புழக்கடைப்பக்கத்திலிருந்த கிணற்றண்டைபோய் எழுந்துநின்று "யான் இறந்துபோன பிறகு ஆவேசமாய் நின்று என் மாமியையும் நாத்துணாரையும் மிகவும் துன்புறுத்தி அவர்கள்உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளக்கடவேன்." என்று உறுதிசெய்துகொண்டு கிணற்றிற்குதித்து மாண்டாள். அவள் விழுந்ததனால் உண்டான ஓசை வீட்டிலிருந்தவர்கள் யார்க்குங்கேட்கவில்லை. வீடு மிக அகன்றதொன்றாயிருந்தமையினாலும் எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கினமையினாலும் அவ்வோசை கேட்டிலதுபோலும். விடியற்காலையிலெழுந்தவர்கள் கிணற்றிற் பார்க்க அப்பெண் பிணமாய்க்கிடத்தலைக்கண்டு திடுக்கிட்டு ஓல மிட்டார்கள். அப்பெண்ணின் கணவன், மாமனார் முதலிய எல்லாரும் வந்து பார்த்துப் பிணத்தை மேலெடுத்து, முதனாளும் அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களிலும் மாமி நாத்துணாரால் அப்பெண் குரூரமாய் நடத்தப்பட்ட விவரமெல்லாம் கேட்டறிந்தார்கள்.

இவ்வாறு அப்பெண் இறந்து பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் ஆயின. அவள் மாமியும் நாத்துணாரும் வெளிக்கு விசனம் உடையவர்கள்போற் காட்டினாலும், அவள் இறந்தொழிந்தமைபற்றி உள்ளுக்குள்ளே மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அவள் கணவனோ பிறகு தன்மனைவியின் அருமைக்குணங்களைத் தெரிந்து, தன் மனைவியைக் கொன்றவர்கள் தன்தாயும் சகோதரியுமே என்று உண்மை உணர்ந்து துயரக்கடலுள் ஆழ்ந்தான். அப்பெண்மணி யில்லாதஅவ்வீடு பொலிவிழந்து வெறும்பாழாய்க் காணப்பட்டது. அவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் முகமெல்லாம்கருகிக் களையின்றி வற்றிப் பாழ்அடையலாயின. இராக்காலம் அவ்வீட்டினுள் அமைதியில்லாத தாயிற்று. பொல்லா நெஞ்சினரான

மாமியும் நாத்துணாளும் நல்லுறக்கங் கொள்ளாமல் பெருந்திகிலால் துடித்தார்கள். இரவில் ஏதோர் ஓசையும் இன்றியிருக்கையில் திடீரென்று ஓர் அழுகுரல்கேட்டது. பின்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் அவ்வோசை அடங்கி அவ்வீட்டில் யாரோ நடப்பதுபோலச் சரசரவென்னும் ஓர்ஒலி உண்டாயிற்று. பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் "ஐயோ! ஐயோ!! அடிக்கிறாளே! அடிக்கிறாளே!!" என்று பெருங்கூக்குரல் எழுந்தது. அதுகேட்டதும், எல்லாரும் எழுந்து அவ்வோசை வந்தவிடத்திற்கு ஓடிப்போய்ப் பார்க்க, நாத்துணாள் தான் படுத்திருந்த விடத்தினின்றும் பரபரவென்று இழுக்கப்பட்டு உலக்கையால் அடிபட்டுக்கிடந்தாள். அவளை எடுத்துத்தேற்றி நடந்தது என்னவென்று கேட்க, "ஐயோ! இறந்துபோன அண்ணி இதோவந்து என்னைப் பரபரவென்று இழுத்துப்போட்டு உலக்கையால் அடித்தாளே. அவ்வடி என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே. இதோ என்னை மறுபடியும் உருத்துப்பார்க்கிறாள்; பல்லைக்கடிக்கிறாள்; ஐயோ! என்ன செய்வேன்! இதோ மறுபடியும் உலக்கையை எடுக்கிறாளே!" என்று அவள் சொல்லும்போதே, அங்கே ஓரிடத்திலிருந்த உலக்கையானது திடீரென்று அந்தரத்தில்வந்து அவள் முதுகில் தாக்கியது; சுற்றிலும் உள்ளவர்கள் அதைப் பிடித்தார்கள்; அங்ஙனம் அவர்கள் அதைப்பிடிக்கையில் அஃது அவர்கள் கையைவிட்டு நழுவிப்போயிற்று. இங்ஙனமே அந்த நாத்துணாளை இறந்துபோனவளின் ஆவேசம் ஒவ்வோர் இரவும் வருத்துவதாயிற்று. வீட்டிலுள்ள ஆண்மக்கள் எல்லாரும் எத்தனையோ பரிகாரங்களும் மந்திரங்களும் செய்துபார்த்தும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. நாளேற நாளேற அந்தவீட்டிற் கூக்குரல் மிகுதிப்படலாயிற்று. அந்த நாத்துணாள் தன்படுக்கையில் நின்றும் திடீரென மேலே தூக்கப்பட்டுப் பொத்தென்று கீழே வீழ்த்தப்பட்டாள்; அவள் உண்ணுஞ்சோற்றிலே அசுத்தமான பொருள்கள்வந்து வீழ்ந்தன; ஒவ்வொருநாள் விளக்குமாற்றால் அடிபட்டாள்; ஒவ்வொருநாள் அவள்மேல் சாணத்தண்ணீர்வந்து வீழ்ந்தது; ஒவ்வொருநாள் தடியால் அடிபட்டு அவள் உடம்பெங்குங் கன்றி இரத்தங்கட்டின; இவ்வாறு ஒரு மாதம்வரையில் அவள்பட்ட துன்பங்களுக்குக் கணக்கில்லை.

இங்ஙனந் துன்பப்படும்போதெல்லாம் "இந்தப்பாவி என்னை அடிக்கிறுளே; கடிக்கிறுளே; உதைக்கிறுளே சிதைக்கிறுளே" என்று சொல்லுவதும், இகழ்வதும், திட்டுவதும் அன்றி, அவள் உயிரோடு இருந்தபோது நாம் எவ்வளவு துன்பம் அவளுக்குச் செய்தோம் என்று சிறிதும் நினையாமலும் நாம்செய்தது தவரு யிற்றே என்று மனம் இரங்காமலுங் கடினசித்தம் உடைய வளாயிருந்தாள். நாளேற, நாளேற இத்துன்பங்களால் அந் நாத்துனள் உடம்பு இளைத்து எலும்பு வெளித்தோன்றி ஊதி ஞற்பறக்கும் இயல்பு உடையவளாஞள். இப்படியெல்லாம் ஒருமாதம் கழிந்தது. ஒருநாளிரவு எல்லாம் ஓர்ஓசையும் இன்றி அமைதியாயிருந்தது. அவ்வீட்டிலுள்ள எல்லாரும் மிகவும் அயர்ந்து உறங்கினர்கள். கதிரவன் கீழ்த்திசையிற்ருேன்றுஞ் சமயமாயிருந்தது. அப்போது, இறந்துபோன அப்பெண்ணின் கணவன் ஒருகனவுகண்டான்: தன்மனைவி தன்பக்கத்தில் மிக வும் அமைதியோடும் நின்றுகொண்டு தன்னுடன் பேசுவதாக நினைத்தான். முதலிற் சிலநேரம் அவள்பேசுவது இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை; அதன்பிறகு அவன் உற்றுக் கேட்கையில் "என் ஆருயிர்க்காதலனே, நான் உயிரோடு இருந்த போது நான் உம்மை அணுகவொட்டாமல் பலவகையாலும் என்னை வருத்திவந்த உமதுசகோதரி ஒழிந்தாள்; என் அன்புள்ள நாயகனே, நான் உமக்கு ஏதுந்தீங்குசெய்வேன் என்று எண்ணு தீர்கள். உம்மை என்கண்மணிபோற் பாதுகாத்துவருவேன்; நான் உயிரோடு இருக்கும்போது நீர்என்னிடம் அன்புபாராட்ட விடினும், இப்போதாயினும் என்னிடம் நீர் அன்புபாராட்டிவரு வீராஞல் அஃதொன்றுமே எனக்குப்போதும்." என்று பேசக் கேட்டான். அதுகேட்டவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். எழுந்து தன் சகோதரி படுத்திருந்த இடத்திற்கு ஓடினன். அங்கே அவளைக் காணவில்லை. இவன்செய்த அரவத்தால் வீட்டிலுள்ள எல்லாரும் விழித்துக்கொண்டார்கள். வீடெங்கும் அவளைத் தேடினர்கள்; எங்குங்காணவில்லை. பிறகு வீட்டிலுள்ள கிணற் றிற் போய்ப்பார்க்க அவள் அதிற் பிணமாய் மிதக்கக்கண்டார் கள்.

இங்ஙனம் இவள் இறந்த பிறகு இரண்டு வாரங்கள் வரை யில் அவ்வீட்டில் எவ்வகையான கலவரமும் இல்லாதிருந்தது; எல்லாம் அமைதியாகவேயிருந்தது. தன் மகள் இறந்ததால் உண்டான வருத்தம் அவள் தாய்க்கும், தன் மனைவியையும் சகோதரியையும் இழந்ததால் உண்டான வருத்தம் அவ்வீட்டின் இளைய எசமானனுக்கும் தன் மருமகளையும் மகளையும் இழந்த மையால் உண்டானதுயரம் அவ்வீட்டிற்குடையவரான வைத் திய பண்டிதருக்கும் அன்றி மற்றெல்லாம் அமைதியாகவே இருந்தன—தன் மருமகளை இழந்தது பற்றி இப்பண்டிதர் மனம் மிக வருந்திஞரே யல்லாமல் அவள் மாமி சிறிதும் வருந்த வில்லை. அவளோ தன் மகள் இறந்தவருத்தத்தை மிகவும் பாராட் டி வந்தாள். இங்ஙனம் ஒருமாதஞ் சென்றது.

ஆனல், அம்மாமியாரின் அறிவு நாளுக்குநாள் ஒரு நிலைப் படாமல் வந்தது; சிறிதுசிறிதாகத் தன்நினைவையும் இழந்து வந்தாள்; தான் இன்னுள் என்பதையுங்கூடச் சிற்சில சமயங் களில் மறந்துபோனுள். பைத்தியங் கொண்டவர்கட்கு உள்ள செய்கையெல்லாம் இவளிடத்துங் காணப்பட்டன. இதற்காக ஆங்கிலவைத்தியபண்டிதரான இவள்கணவனும் இவள்மகனும் இவளுக்குவந்த இச்சித்தபிரமையை நீக்கச் செய்தபரிகாரங்க ளுக்கு ஓர் அளவே இல்லை. இப்படியெல்லாஞ் சிலவாரங்கள் கழிந்தன. இஃதிப்படியிருக்க.

திடீரென்று ஒருநாள் விடியற்காலையில் நாகபட்டினத்தின் கடற்கரையருகிலே ஒருபிணம் வந்து ஒதுங்கிக் கிடக்கிறதென் னும் ஒருசொல் எங்கும் உலாவியது. ஊரவர்களிற் பலர் அங்கே அதனைப் பார்ப்பதற்குப் போய்க் கூடினர். ஊர்காவற் சேவகர் களும் ஆங்கிலவைத்திய பண்டிதர்களும் அங்கே அதனைப் பரி சோதனை செய்தற்கென்று போய்ச் சேர்ந்தனர். இங்ஙனஞ் சேர்ந்து நின்றவர்களில் ஒருவருடைய பார்வை அப்பிணத்தின் மேல் விழுந்தமாத்திரத்திலே அவர் கண்களில் நீர் துளித்துளி யாய் விழுந்தது; அவர் உடலம் பதறியது; வாய்குழறியது; தன் னைமறந்தோடி அப்பிணத்தின்மேல் விழுந்து அலறினர். அவர் யாரென்பீரேல், இச்சரித்திரத்திற் சம்பந்தப்பட்ட ஆங்கில

வைத்திய பண்டிதரென்று தெரிமின்கள்; அப்பிணம் தன்மருமகளை வருத்தி மடிவித்த மாமியாரேயல்லது வேறன்று. அப்பிணத்தின் முடிமுதல் அடிகாறும் துணியினுல் வரிந்து கட்டப்பட்டிருந்தது; நெற்றியில் தீட்டிய குங்குமஞ் சிறிது கலைந்திருந்தது. இம்மாமி தன் வீட்டிலிருந்து நள்ளிரவிலே புறப்பட்டு எவ்வாறு வந்தாள், எப்படிக்கடலிலேவீழ்ந்தாள் என்பதுயார்க்குமே தெரியாது. இவள் கணவனுரான ஆங்கிலவைத்திய பண்டிதர் ஒவ்வொருநாளும் விடியற்காலையில் வெளியே கடற்கரை வரையில் உலவப்போவது வழக்கம். அங்ஙனம் போகும் இவர் சடுதியிலே ஒரு பிணம் கடற்கரையில் வந்து ஒதுங்கிக்கிடக்கிறதென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டவுடன் அதனிடம்வந்து கடைசியாக அது தன்மனைவியாகவே இருக்கக்கண்டு மிகவுந் துன்புற்றுனைந்தார்.

மாமியார் இறந்ததன்பிறகு, இவளையும் இவள்மகளையுங் கொன்ற மருமகளின் ஆவேசம் அவ்வீட்டில் ஏதும் ஆரவாரஞ் செய்தலின்றி ஒழிந்தது. என்றாலும், இந்நிகழ்ச்சியின் பிறகு அவ்வீடு செழிக்கவில்லை. சிலநாளில் அவ்வாங்கில வைத்தியபண்டிதரும் இறந்தார். அவ்வீட்டுக்கு உடையரான அவர்மகனும் அதனைப் பிறர்க்கு விற்றுவிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார். இங்ஙனம் அந்தக்குடும்பமே பாழாய்ப்போய்விட்டது.

இவ்வரலாற்றினுல் அறியக்கிடக்கும் உண்மையாது? பிறரால் நீதியின்றி அளவுக்குமேல் துன்புறுத்தப்பட்டவர்கள் தாம் இறக்குங்காலத்துத் தமக்குத் தீங்கு செய்தவரிடம் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தோடும் உறுதிகொண்டு போவார்களானல், அவர்கள் இறந்தபிறகுசிலநாட்களிலெல்லாம் தமது சூக்கும சரீரத்தில் அந்நினைவுக்கேற்ற வலிவுஅடைந்து, தமக்குத் தீங்கிழைத்தவர்க்குப் பொறுக்கலாகாத பெருந்துன்பத்தைவிளைக்கின்றார்கள்என்பதேயாம். இதனைப்போலவேநடந்த உண்மை வரலாறுகள் இன்னும் எத்தனையோ இருக்கின்றன; அவையெல்லாம் இங்கெடுத்துக் காட்டப்புகுந்தால் இஃது அளவின்றி விரிந்துபோகும். இவ்வரலாறுகளின் காரணத்தை மாத்திரம் உற்று நோக்குவேமாயின், துன்புறுத்தப்பட்டவர்கள்

இறக்கும்போது மாத்திரம் பழிவாங்க உறுதிகொண்டு விடுவராயின்; தாம் இறந்தபிறகுந் தம்மெண்ணத்தைக் கட்டாயம் நிறைவேற்றுவிப்பரென்பது திண்ணமென்றல் செவ்வையாக விளங்குகின்றது. ஆகையால், தம் உயிரை விரும்புபவர்கள் பிறவுயிர்கட்குத் தீங்கு இயற்றாது இருக்கக்கடவராக. இதுபற்றியன்றே இவ்வுண்மைகள் எல்லாம் முற்றவுணர்ந்த முதலாசிரியரான திருவள்ளுவ நாயனுர், “பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா பிற்பகற்றாமே வரும்” என்று அருளிச்செய்வாராயினர். முதற் பொழுதிற் பிறர்க்கு ஒருவன் ஒரு தீமையினைச் செய்வனுனல், அத்தீமை செய்தவனுக்குப் பிற்பொழுதில் அவசியம் வந்தே தீரும். மற்றக்கீழ்த்தர உயிர்கட்கு இல்லாப் பகுத்தறிவு பகுத்துணர்ச்சிகள் மனிதப்பிறவியில் காணப்படுதலால், அப்பகுத்தறிவுணர்ச்சிகொண்டு மனிதர் தமக்குத்தீங்கு செய்தார்க்குத்தாமும் இப்பிறவியிலேயே தீங்கு செய்ய முன்நிற்பர்; இப்பிறவியிற் செய்யலாகாவிட்டால் மறுபிறவியிற் சூக்கும சரீரத்திற் சென்றமாத்திரையானே பழிக்குப் பழிவாங்குவர்; சூக்கும சரீரத்தினும் பழிவாங்க ஏலாவிட்டால் திரும்பவும் மனிதப் பிறவியிற் பிறந்து பழிவாங்குவர். எத்தனை பிறவி எடுத்தாயினும் பழிக்குப் பழிவாங்காமல் மாத்திரம் விடார்.

அதுகிடக்க. சூக்கும சரீரத்தினும் பழிவாங்க ஏலாவிட்டால் மறுபடியும் மனிதப்பிறவி எடுத்தாயினும் அதனை முடிப்பரெனக்கூறியதேன் என்றாற் கூறுகின்றாம். உடனே பழிக்குப் பழிவாங்குதலும், சிறிது பொறுத்துப் பழிவாங்குதலும், சூக்கும சரீரத்திற் போனவுடன் பழிவாங்குதலும், அல்லது அதுவுங் கழித்து வேறொரு மனிதப்பிறவி யெடுத்தபின் அவ்வாறு செய்தலும் ஆகிய இவையெல்லாம், துன்புறுத்தப்பட்டவர் நிலைமைக்கும், அவர் அதனைத்தாங்கும் அளவுக்கும், அவர் மனத்தில் ஏறிய வைரத்திற்கும், அவர் அறிவின் வலிமைக்கும் ஏற்ற வகையாய் வந்து பொருந்தும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றனையும் அடைவே விளக்கிக்காட்டுவோம்.

ஒருவன் தன்னினும் மேம்பட்ட செல்வம் உடையார்க்குத் தீங்கு செய்வனுனல் அவர் தமக்கு மிகுதியாய் உள்ள செல்வ வளத்தால் பலரைத்தமக்குத் துணைகொண்டு தீங்கு செய்தவனை

உடனே எளிதில் வருத்திப் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வர். இவ்வாறன்றி மிகுந்த செல்வம் உடையான் ஒருவன் தன்னினும் மிகத்தாழ்ந்த ஏழை ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்வன் ஆனல், அவ்வேழை தானும் அவனுக்கு உடனே தீங்கு செய்யமாட்டாமையின் தான் அது செய்தற்குச் சமயம் வாய்க்குந்தனையும் சும்மா இருப்பன்.

இன்னும் நல்லவர் ஒருவர்க்கு ஒருவன் தீங்கு செய்துவந்தால் அவர் தமது நற்குண மிகுதியால் அத்தீங்கினை ஒருபொருட்படுத்தாது அலட்சியமாய் விட்டிருப்பராதலால், அவர் அதனைச் செய்தவனுக்கு உடனே தாமும் தீங்கு செய்யாமல் 'இன்னும் பார்ப்போம், இன்னும் பார்ப்போம்' என்று விட்டிருப்பர். அங்ஙனம் இன்றிப் பொல்லாதவன் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் ஒரு தீங்கு செய்தால், அவன் தன் பொல்லாத குணத்தால் உந்தப்பட்டு உடனே மற்றவனுக்குத் தானும் தீங்கு இயற்றிவிடுவன்.

இனிப் பிறர் பழியினை மிகுதியும் பாராட்டி மனவைரம் கொள்ளாதவனுக்கு ஒருவன் தீங்குசெய்து வந்தால் அவன் அதனை மிகுதியும் பாராட்டான் ஆகையால், தீங்கிழைத்தவனுக்குத் தன் மனம் வைரம் ஏறும் அளவும் தான் ஏதும் இன்னல் இயற்றுமலே ஒழுகுவான். எளிதில் வைரம் ஏறும் ஒருவனுக்கு அங்ஙனந் தீங்கு செய்யப்படுமாயின் தீங்கு செய்தவன் அவனல் உடனே தண்டிக்கப்படுதல் திண்ணமாமென்க.

இனி அறிவின் நுட்பங்கள் வாய்ந்தார் ஒருவர்க்கு ஒருவன் தீது செய்வனுனல், அவர் தம் அறிவின் நுட்பத்தால் மிக இலேசிலே அவனுக்குப்பலவகையில் துன்பத்தை விளைவித்துத்தண்டிப்பர். அறிவில்லான் ஒருவனுக்குப் பிறனொருவன் இன்னா செய்தால், அவன் தன் அறிவின்மையால் அவனுக்கு அதனைத்திருப்பிச்செய்தற்குரிய வழி வகைகள் தெரியாமல் சும்மா இருந்துவிடுவன். இங்ஙனம் இப்பிறவியிலேயே தனக்குத் தீதுசெய்தவனுக்குத் தானும் தீங்கு செய்தல் பலதிறப்பட்டு ஏறியுங்குறைந்தும் விரைந்தும் தாழ்த்தும் நடைபெறுதலை நமதனுபவத்திற் காண்கின்றோம் அன்றோ? இதுபோலவே ஏனைப்பிறவிகளினும் வைத்து அறிந்து கொளல்வேண்டும்.

துப்பார்க்கையில், அவர்களுடம்பில் முன்னே உண்டு பண்ணப்பட்ட மேகரணங்கள் எல்லாம் முற்றும் ஒழிந்து போக அவர்கள் சரீரம் சுத்தரத்தம் மிகுந்து சுகமுடையதாயிருக்கக்கண்டார். அது முதல், பகலவன் ஒளியே இரத்தசுத்திக்கும் தேக சுகத்திற்கும் முதன்மையான காரணமாகும் என்று முடிவு கட்டினர். ஆகவே, பகலவன் வெளிச்சம் நம்மேற்படும்படி செய்துகொள்வது நமதுடம்பினை அமிர்த வுருவாக்குவதற்கு இன்றியமையாக் காரணமாமென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றென விளங்கற்பாலதேயாம்.

அவ்வாருயின், நாகரிக வாழ்க்கையிலுள்ள நம்மனோர் மேலாடையின்றி நிருவாணமாக உலவுவராயின், அவர் உன்மத்தரென்று இகழப்பட்டுச் சிறைக்களத்தே இடப்படுவரேயெனின்;— அறியாது கூறினுய், கதிரவனொளி உடம்பெங்கும் படும்படி செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று யாம் சொல்லியது கொண்டே யாம் நிருவாணமாக உலவும்படி கூறினேம் என்று கருதுதல் பெரியதோர் அறியாமையாம். பின்னை என்னையோவெனின், நாம் வசிக்கும் இல்லங்களிலே வெயிற் காய்வதற்கென்று மேலே திறப்பாகவிட்ட தனி அறை ஒன்று இருக்கவேண்டும். அவ்வறையினுள்ளே சென்று கதவைத் தாழ் இட்ட பிறகு ஆடையை முழுதுங் களைந்துவிட்டுக் குறைந்தது ஒன்றரை நாழிகை யளவு வெயில்மேலே படும்படி காயவேண்டும். இங்ஙனம் நாடோறுமாயினும் வாரத்தில் மூன்று முறையாயினும் வெயிற்காய்ந்து வந்தால் உடம்பினுள்ள விஷப்பொருள்களெல்லாம் தொலைந்துபோகும்; இரத்தம் சுத்தம் அடைந்து உடம்பை உறுதியடையச்செய்யும்; தலைமேல் நரைத்திருந்த மயிர்கள் எல்லாம் நரைமாறிக் கன்னங்கரேல் என்று ஆகும்.

காலைவெயில் பித்தத்தையும், உச்சிவெயில் களைப்பையும் உண்டுபண்ணி உடம்புக்குத்தீமையை விளைக்குமாதலால், இருபத்துநான்கு நாழிகைக்குமேல் சூரியன் மேற்றிசையில் சாயும்போது உண்டாகும் சாய்வெயிலே காய்வதற்கு மிகவும் பொருந்தியதாகும் என்பதனை நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. நன்று சொன்னீர், அமிர்தவுருவான விந்துசத்தைப் பரப்பும் கதிரவனொளியில் எந்தப்பொழுதில் இருந்தாலும் அது நன்மையையே செய்யவேண்டும் அல்லாமல், காலையிற் பித்தத்தையும் நடுப்பகலிற் களைப்பையும்உண்டு பண்ணுமென்பது யாங்ஙனம் எனின்; "அமிழ்தமேயானாலும் அளவு அறிந்து உண்" என்றபடி, நல்ல பொருளாயிருந்தாலும் அதனைப்பயன்படுத்தும் முறையும் பொழுதும் இடமும் நுட்பமாக உணர்ந்து அனுபவியாவிட்டால் அதுவே தீதுசெய்யும். பரிமளங்கமழும் பருப்புணவாயிருந்தாலும் நிறைய உண்டவயிற்றிலே அதனைச்சேர்த்தால் அது தீமை செய்யுமென்பது நாம் அனுபவத்தில் அறிந்ததில்லையோ? மடவாரோடு கூடிநுகருங் காமவின்பத்தினுஞ் சிறந்தது இவ்வுலகில் வேறு இல்லையாயினும் அதனையும் பொழுதறிந்து உணர்வு உருகி முறைப்பட நுகராவிட்டால் அதுவுந் தீமையே பயத்தல் கண்டாமன்றோ? நமது உடம்பு மென்மையான பொருள்களால் அமைக்கப்பட்ட தொன்றாகையால், அதற்கு எந்தப்பொருளை எக்காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு இசைவு உண்டோ அதனை அறிந்து அதற்கு ஏற்ப ஒழுகுதலே நீண்ட காலம் உயிர்வாழ்தற்குச் சிறந்ததுணையாகும். சூரியவெப்ப மில்லாமையினாலே இராக்காலத்தில் நிலமுங்காற்றுங் குளிர்ந்து காணப்படும். அப்போது உடம்பினுள் நின்ற வெப்பமுங் குறைந்திருக்கும். திரும்பவுஞ் சூரியன் உதிக்கும் விடியற்காலத்திலே உடம்பினுள்

அடங்கியிருந்த அவ்வெப்பமானது முன்னினுஞ்சிறிது பெருகித்தோன்றும். வெப்பத்தால் மிகுவது பித்தமே ஆகையால், காலைவேளையில் சூரியனெதிரிலே உடம்பிற் பித்தம் மிகும். இயற்கையிலேயே சூரியன் உதிக்கும்போது உடம்பிற் பித்தம் மிகுதிப்படுமானால், பின்னுஞ் சூரியவெப்பம் உடம்பின்மேற் படும்படியிருந்தால் அது பின்னும் மிகுதியாகும் என்பதனை யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆதலினாற்றான், காலைவெயில் மேற்படும்படி உலாவுதல் நன்று ஆகாது என்று உலகத்தாருங் கூறுகின்றார்கள். அப்படியானால், வெளியே குளிர் மிகுந்தால் அதனை எதிர்த்து நிற்பதற்குப் போதுமான சூடும், வெளியே சூடுமிகுந்தால் அதனை எதிர்க்கப்போதுமான குளிர்ச்சியும் உடம்பிற்காணப்படும் என்று முன் அத்தியாயங்களிற் சொல்லியதற்குமாறாக, இவ்விடத்தே இரவில் நிலங்குளிர்ந்தமையால் உடம்பினுஞ் சூடு குறையும் என்றும், விடியலிலேகதிரவன் தோன்றுதலால்உடம்பிற் சூடுமிகும் என்றும் கூறியது என்னையெனின்; நன்று வினாயினாய், வெளியே குளிர் மிகும்போது உடம்பிற் சூடு காணப்படும் என்று மேல் அத்தியாயங்களிற் கூறியது, உடம்பின் மேற்பாகத்திற் றோலின்மேற் சூடுமிகும் என்றும், பகலில் வெம்மை மிகும்போது உடம்பிற் குளிர்ச்சி காணப்படும் என்றது உடம்பின் மேற்றோலிற் குளிர்ச்சி மிகும் என்றும் அறிவித்தற்கேயாம். குளிர்காற்று மேலே வீசும்போது மேற்றோலில் ஓடும் இரத்தம் இறுகி உறைந்து போகா வண்ணம் மூலாதாரத்திலுள்ள பிராணாக்கினியானது உடம்பின் மேற்பாகத்திற் பரவும்; தீக்காற்று மேலே வீசும்போது மேற்றோலில் ஓடும் இரத்தம் சுவறிப்போகாதபடி மேற்றோல் சூட்டிற் பெரும்பாகம் மூலாதாரத்திற் போய்விடும். இராக்காலத்தில் மூலாதாரத்திலுள்ள

அக்கினியிற் பெரும்பாகம் உடம்பின்மேற்பரவியிருத்த லால், மூலாதாரத்திலே அது குறைந்தேயிருக்கும்; பகற் காலத்திலே உடம்பின்மேலுள்ள சூட்டின் பெரும்பாகம் மூலாதாரத்திற்குப் போதலால் அங்கே அது மிகுதிப் பட்டு எரியும். இவ்வாறு மூலாதாரத்திலே உள்ள அக் கினி விடியற்காலத்திலே மிகுதிப்படும்போது, அதற்கு அருகாமையிலே உள்ள பித்தப்பையானது அவ்வக்கினிச் சுவாலையால் தாவப்பட்டுக் கொதித்து மேலே பொங்கு மென்றறிக. இங்ஙனமாகலின் மேல் அத்தியாயங்களிற் சொல்லியதற்கும் இங்கே சொல்லியதற்குஞ் சிறிதும் மாறுபாடில்லை யென்று சிக்கறுத்து உணர்க. இங்கே உரைத்ததுகொண்டு விடியற்காலையிற் சூரியவெப்பம் மேலே படும்படி யிருத்தல் ஆகாது எனத்தெளிக. சூரிய வெப்பம் மேலேபடப்பட உடம்பின்மேற்பரவியசூடெல் லாந் திரண்டு மூலாதாரத்திற்குப்போய் அங்குள்ள பிராணுக்கினியினை மிகுதிப்படுத்தும்; அது மிகுதிப்பட அதன் பக்கத்தே உள்ள பித்தம் மிகுதிப்படும். சூரிய வெப்பம் மேற்படாவிட்டாற் காலையில் பித்தம் தன் எல்லை கடவாதிருக்கும் என்க. அங்ஙனமாயிற், பகல் முழுதுமே சூரியவெப்பம் பரவிக்கொண்டிருத்தலால், அது மேலே படும்படி எப்போதிருந்தாலும் மூலாதாரத்தீ மிகுந்து பித் தத்தை எழுப்புமே எனின்; அற்றன்று, சூரியன் மேற் றிசையிற் சாயும்போது அதன் வெப்பங்குறைதலோடு எங்குங்குளிர்காற்றும் வீசுதலால், மூலாதாரச்சூடு உடம் பின்மேற் பரவுதலை நாம் அனுபவத்திற் காணலாம்; அவ் வாறு மூலாதாரச் சூடு குறைந்து மேலே பரவும் சாயங் கால வேளையில் சூரிய வெளிச்சம் மேலே படுமானல் அது பித்தத்தைச்சிறிதாயினும் மிகுதிப்படுத்தாது உடம் பைச் சுத்திசெய்து சுகத்தில் வைக்கும். ஆனாலும், கொ

டிய வேனிற் காலத்தில் இருபத்துநான்கு நாழிகையான போதிலும் சூரியவெப்பந் தணியாதிருத்தலால், அது செவ்வையாகத்தணிந்த பிறகுதான் அந்திவெயிலிற்காயத் துவங்கல் வேண்டும். இங்ஙனமெல்லாம் கதிரவன் சூடாறுதல்பார்த்துக் காய்ந்துகொள்ளும் வகை சிறிது ஆழ்ந்து எண்ணவல்லார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்குமாத லால் இதனை இன்னும் விரித்துக்கூறுதுநிறுத்துகின்றும்.

ஆரும் அத்தியாயம்.

நிறம்.

மேல் அத்தியாயத்திற் கதிரவன் ஒளி மனிதவாழ்க்கைக்கு அவசியமாய் இருக்கும் இயல்பும், அதனை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முறையும் செவ்வையாகவிளக்கிக் காட்டினும். இனி, அக்கதிரவன் ஒளியில் அடங்கியிருக்கும் நிறங்களைப்பற்றியும், அந்நிறங்களை நீண்ட வாழ்க்கையின் பொருட்டுப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் முறைகளைப்பற்றியும் இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்கிப் பேசப்போகின்றும்.

சூரியனிடத்திருந்து வரும் வெளிச்சத்தைப் பார்த்தால் வெள்ளைவெளேல் என்றுதான் இருக்கின்றது. நமதுடம்பில் உள்ளமயிர்கள் எல்லாம் சிலிர்த்தால் அவைநேர்பட நெருங்கிநிற்பது போல, சூரிய வெளிச்சத்திலும் மயிரிழையினும் நுட்பமானகதிர்கள் பலதிசை முகங்களினும் கீழும் மேலும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் நேர்பட நெருங்கிப் பாய்கின்றன. இங்ஙனம் பாயும் எண்ணிறந்த கதிர்களின் தொகுதியையே மக்கள் வெளிச்சம் என்று வழங்கிவருகின்றார்கள். ஒருபானையின்கண் அடக்கிச் சமைத்த ஒரு சோற்றிற்குள்ள பதமே மற்றச் சோறுகளுக்கும் பதமாயிருத்தல் காணப்படுவதுபோல, முழு வெளிச்சத்தினும் அடங்கியிருக்குங் கதிர்களில் ஒருகதிரின் தன்மையே மற்றக்கதிர்களிடத்துங் காணப்படும். நமது வீடுகளின் மேற்கூரையிலுள்ள சிறு தொளையின் வழியே உள்நுழையும் ஒரு சிறு கதிர்த்தொகுதியைக் காண்போமாயின் அதுவும் வெள்ளை வெளேல் என்றுதான் இருக்கின்றது. இங்ஙனம் வீட்டின் அகத்தேநுழை

யும் ஒரு சிறுகதிர்த்தொகுதியும், புறத்தே காணப்படும் முழு வெளிச்சமும் வெள்ளை வெளேல் என்று இருப்பக் காண்டலின், பகலவன் ஒளியிற் பலநிறங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது உண்மையாதல் எங்ஙனமெனிற் காட்டுவாம்.

நாம் காணும் பொருள்கள் நமது ஊனக்கண்ணுற் காண்கிறபடியேதான் இருக்கும் என்று எண்ணுதலைவிடப் பெரியபிழை வேறு உலகில் இல்லை. இருள் மிக்க ஓர் இரவிலே மேல் நிமிர்ந்து வானத்தை நோக்குவேமானல் அளவிறந்த வான்மீன்களைப் பார்க்கின்றேம் அல்லவோ? அவ்வான்மீன்கள் ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவு பரிமாணம் உடையதாய் இருக்கின்றது? ஓர் ஆலம்பழம் அளவுகூடப் பெரிதாயில்லை. ஆனல், அம்மீன்கள் இருக்கும் தூரத்தையும், அவை தொலைவுநோக்கிக் கண்ணுடியிற் றோன்றும் பருமனையும் நுண்ணிதாகக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் நாம் இருக்கும் இம்மண்ணுலகைவிட எத்தனையோமடங்கு பெரிய உலகங்களாயிருப்பதைத் தீரத்தெளியலாம். அவ்வளவுதான் போவானேன்? திருவண்ணமலையிற் கார்த்திகை விளக்குக் கொளுத்த மேலேறிச் செல்வோர் சிலரை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள் அன்றே? அம்மனிதர்கள் நுங்கள் கண்கட்கு எவ்வளவு சிறியராய்ப் புலப்படுகின்றனர்! அது கொண்டு அப்போது தோன்றியபடியே அம்மலைமேற் சென்ற மனிதர்கள் சிறு மரப்பாவைபோன்றிருப்பரென எண்ணக்கூடுமோ? கூடாதன்றே? அங்ஙனமே, நம் ஊன விழியாற் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் அவ்விழியாற் காண்கின்றபடியே இருக்குமெனக் கருதுதல் அறிவுடையோர்க்குச் சிறிதும் பொருந்த மாட்டாது. பொருள்களின் இயற்கையைப் பலதிறப்பட்ட பரிசோ

தனைகளாற் கண்டறிந்து தெளிவதே அறிவுக்குப்பயனும். அவ்வாறன்றிக் 'கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்' எனத் திரிவோர் அறிவுபாழ்பட்ட அவலரே யாவர் என்க.

இனிக் கதிரவனொளி வெளிப்பார்வைக்கு வெண்மை நிறம் உடைய்துபோற் றோன்றினும், அஃது உலகத்தி லுள்ள எல்லாநிறங்களையுந் தன்னுட் பொதிந்து வைத் திருக்கின்றது. மூன்று கோணமாக மேற்புறம் பிதுங்க அறுத்த ஒரு சிறு பளிங்குத்துண்டின் ஒருபுறத்திலே கதி ரவன் ஒளியின் ஒரு சிறுகதிரை நுழையவிட்டு, அது புறப்படும் மற்றப்பக்கத்திலே பார்த்தால் அக்கதிர்ஊதா, அவுரி, நீலம், பச்சை, மஞ்சள், கிச்சலி, சிவப்பு முதலிய ஏழுநிறங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுத் துலங்குதலை எளிதிற் கண்டுகொள்ளலாம். இது கொண்டு, இவ்வெழுவகை நிறங்களின் வேருக வெண்மைநிறம் என ஒன்று வேறில் லாமை இனிது பெறப்படும். இதுவல்லாமலும், இவ் வெழுவகை வர்ணங்களை எடுத்துச் சேர்க்கும் அளவறிந் து சேர்த்துக்குழைத்தால் வெள்ளைநிறம் உண்டாதலைப் படம் எழுதுவோர்மாட்டுங் கண்டுதெளியலாம். எனவே, எழுவகை நிறங்களின் சேர்க்கையே வெண்மைநிறமல்லது வேறு தனித்த நிறம் ஆகாமை வலியுறுத்தப்பட்டது. அங்ஙனமாயின், கறுப்புநிறம் எதன்கண் அடங்குமெனின்; மேற்கூறியபடி கதிரவன் ஒளி பளிங்குத்துண்டினூடு நுழைந்து அப்புறந்தோன்றுங்காற் காணப்படும் அவ் வெழுவகை நிறங்களின் ஊடே ஊடே கரியநிறக் கம்பி யோட்டங்கள் காணப்படுதலால் அதுவும் இவ்வெழுவ கை நிறங்களுள்ளே அடங்கும் என்று உணர்க. அவ்வா றாயின் அதனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து நிறங்கள் எட்டு என்று உரையாமல் அவை ஏழு என்று உரைத்தது ஏன்

கள் சரித்திரத்தை மெய்ப்பட உணர்ந்த பெரியார் அது வெறும் பொய்க்கதை யெனவும், நெருப்பால் அவர் அருமைத்திருவுருவம் சிறிதும் பழுது பட்டதில்லை யெனவும் உரைப்பக்கேட்டேம். இனிப் பசிதாகங்களும் அருள் ஒளியிற்றோய்ந்த முனிவரரைச் சிறிதும் வருத்துவதில்லை. இதற்குப் பெரியதோர் அற்புதச் சான்றாக நாகபட்டினத்தில் விளங்கும் சிவராசயோகியாரைக் கண்டு எல்லாரும் ஐயம் அகலப்பெறுவார்களாக. சென்ற ஒன்ற ரை ஆண்டுகளாக அன்னந் தண்ணீர் சிறிதும் இன்றிச் சிவநிட் டையில் இருக்கும் இப்பெரியார் அருமைத்திருவுடலம் அன்னந் தண்ணீர் இல்லாமைபற்றி ஒரு சிறிதாயினும் வருந்தாதாய் மாற்றற்ற பொன்வண்ணம்பெற்றுப் பொலிகின்றது; இவரது முகமோ பொற்பதுமையின் படிவம்போலத் திருத்தமுதிர்ந்து பேரொளி வீசுகின்றது; சிரத்திலுள்ள உரோமங்களும் மோவாய் கன்னங்களில் வளர்ந்திருக்கும் உரோமங்களும் கன்னங்கறேல் என்று பளபளப்பாய் மிளிர்கின்றன. இவரது பொதுவான தோற்றமானது தெய்வீக அழகு கனிந்த ஓர் இளம் பாலிய வடிவாய்க்காணப்படுகின்றது. இரண்டு நாட்கள் சேர்ந்தாற் போல் அன்னந்தண்ணீரின்றிப் பட்டினிகிடக்கமுடியாத மக்கள் நிறைந்த இந்நிலவுலகில் இச்சிவராசயோகியார் அன்னந்தண் ணீர் சிறிது மின்றிச் சிவநிட்டையிலிருக்கும்நிலை அற்புதத்தினும் பேர் அற்புத மன்றோ? இதனால் இறைவன் அருள் ஒளியிற் றோய்ந்தவர்களுக்கு இவ்வுலகியற் பொருள்களின் உதவி சிறிதும் வேண்டப்படாது என்பதும், இவ்வுலகத்துப் பொருள்களாற் சிறிதும் துன்பம் எய்தாது என்பதும் தெள்ளிதின் விளங்கும் என்க. அங்ஙனம் உலகத்துப்பொருள்களின் உதவியை அவர் வேண்டாதது என்னையெனின்; உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொ ருள்களையும் எல்லா உயிர்களையும் வைத்துத்தாங்குவது இறை வன் திருவருளேயாகும்; அத்திருவருளைக்காட்டினும் வலிமை யில் மிக்கதும் நன்மையைத்தருவதுமான வேறு பொருள் எங்கும் இல்லை. அத்தன்மைத்தாகிய திருவருளையே தமக்கு ஒப்பற்ற பெருந்துணையாக்கொண்டால் அதனால் அடையாத வலிமையும் நன்மையும் வேறுண்டோ? சொல்லுமின்! ஆகவே இதன் உண்

மையை இனிதுணர்ந்த பெரியோர் எந்நேரமும் இடைவிடாது தமதறிவை அத்திருவருளிலே நிலைபெறவைப்பர்; அவர் அறிவின் ஒருமைத்திறத்தை இவ்வளவென்று வரையறுத்துச்சொல்லல் எவர்க்கும் ஏலாததொன்றும்.

இத்தனையுஞ் சொன்னமையால் நினைவை ஒருவழி நிறுத்தல் ஒவ்வொரு துறையிற் படிப்படியாய் முதிர்ந்து கடைசியாகத் திருவருள் வெளியிற்சென்று ஒன்றுபட்டு நிலைபெயராது என்றும் அவ்வாறே நிற்குந்தன்மை நன்கு விளங்குவதாயிற்று.

நினைவை ஒருவழியில் நிறுத்தும் வழி.

புறத்தேகாணப்பட்டு இன்பந்தரும் ஓவியம், இசை, நாடகம் முதலிய துறைகளிலே யெல்லாம் மக்கள் நினைவு வருத்தம் இன்றியே இலேசாக ஒன்றுபட்டு நின்று விடுகின்றது. இனி அகத்தே வைத்து ஆராயப்படும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யுட்களினும் திருவருள் ஒளியினும் அந்நினைவு அங்ஙனம் ஒன்றுபட்டு நிற்றல் மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது. பஞ்சேந்திரிய இன்பத்தில் மனிதருக்கு அவா மிகுதிப்படுதல்போல, ஆன்ம இன்பத்தில் அவாவரக் காண்கிலோம். இதற்குக்காரணம் யாது? என்று ஆராயுங்கால், மனிதருக்குள்ள அறியாமையே காரணமென்பது தெற்றெனப்புலப்படுகின்றது. நிலையாத பொருளை நிலையுள்ளதென்று நினைக்கின்றார்கள், நிலையுள்ள பொருளை ஓர் இமையளவேனுஞ் சிந்திக்கின்றார்கள் இல்லை. ‘பொன்னை மாதரைப்பூமி’யைத்தமக்கு நிலையான துணையென்று மயங்குகிறார்கள்; ஞானத்தை நல்லறிவைத்திருவருளைத் தமக்குநிலையென்று நினைப்பதும் இல்லை. பொன்னும் மாதரும் பூமியும் தமக்குத்துணையாய் நிலைப்பது எத்தனை நாள், துணையாய்க்கூடவருவது எங்கே என்று தினையளவாயினுஞ் சிந்திக்கலாகாதா? பொன்னும் பூமியும் அறிவில்லாத பருப்பொருள்கள்; இவற்றை மனிதர் பயன்படுத்தினல் அல்லாமல் இவை தாமாகவே பயன் படுவன அல்ல; பொன் ஒருவர் கையினின்று ஒருவர்கைக்கு மாறும், பூமியோ இருந்த விடத்தேயிருக்க அதனை அனுபவிப்போர் மாறிக்கொண்டேயிருப்பர்; மாதரோ அறிவுடைய உயிர்களாயினும் அவர்

களிற் பெரும்பாலார் பல திறப்பட்ட எண்ணமுடையவர்களாய் ஓர் உறுதியின்றி ஒரு கால் ஒருவனை விரும்பி மற்றொரு கால் மற்றொருவனை விரும்பி ஒழுகும் இயல்புடையவர்; ஒருவனுடைய அருமைபெருமைகளை யுணர்ந்து அவனிடத்தே மாத்திரம் உறுதிப்பட்ட மனமும் மெய்யன்பும் வைத்து ஒழுகுவோர் பெண் மக்களில் மிக அரியர்; மேலும், அம்மாதரைத் தமக்குத்துணையென்று கொள்ளினும் அவர் தங்காதலருக்கு நேர்ந்த நோய் முதலிய துன்பங்களை நீக்கமாட்டுவாரா? காலன்வந்து உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும்போது சாவித்திரியைப்போல அவனைத் தடுக்கவல்லரா? இல்லையே. இங்ஙனமிருக்க அம்மாதர்கள் துணையாவது எப்படி? மேலும், ஒரு பிறவியில் நாம் நமக்குத் துணையாக எண்ணிய பொன்னும் மாதரும் பூமியும் அப்பிறவியொழியும்போது அவைதாமுங் கூடஒழிந்துபோக, மறுபடியும் எடுக்கும் மற்றொரு பிறவியிலே வேறு பொன்னும் வேறு பூமியும் வேறு மாதரும் வந்து சேர்கின்றமை அநுபவத்தில் நாடோறும் காணப்படும் உண்மையாதலை மாந்தர் சிறிதும் அறியாதது என்னே! இங்ஙனமெல்லாம் நிலையில்லாமல் மாறிக்கொண்டிருக்கும் இப்பொருள்களின் தன்மையைப் பகுத்தறிந்து அவற்றிற் கருத்தை ஊன்றாமல் புளியம்பழமும் அதன் ஓடும்போல எல்லாவற்றோடு கூடியுங்கூடாத சிந்தைகொண்டு உள்ளொளியில் நாட்டம் வைத்தலே யாவரும் செயற்பாலதாகிய கடமையாகும்.

இங்ஙனமன்றி வெளிப்பொருள்களில் பற்று மிகுதியாய் வைத்து, அகத்தேயும் தம் நினைவைத் திருப்பித் திருவருளிலே நிறுத்தலாமென்றால், அஃது எவர்க்குங் கூடாதகாரியமாகும். ஏனெனில், புறப்பொருளிற் பற்று வைக்க வைக்க, அகத்தே திருப்பப்படும் நினைவிலே அப்புறப்பொருட் சிந்தனையே இடைவிடாது ஓடிவரும் அல்லது, அந்நினைவு திருவருள் ஒளியை நாட மாட்டாதாகும். எதிலே மனிதர்நினைவு ஊறியதோ அதன் சாரம் அந்நினைவிலே ஏறிநிற்கும். “மாந்தர்க்கு இனத்தியல்பதாகும் அறிவு” என்றதிருவள்ளுவனார் திருவாக்கின் உண்மையைச் சிறிதேனுஞ் சிந்தித்துப்பாருங்கள்! பொன்னையே பொருளையே ஒருவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பான் ஆனல், அவன் நினைவு உள்முகமாய்த் திரும்பிய வழியும் அப்பொன்னையே

பொருளையே சிந்திக்கும் அல்லாமல், உணர்வுக்கு உணர்வான அருளை நாடாது. ஏலேலசிங்கர் உள்முகமாய்த் தமது நினைவைத் திருப்பியிருக்கையில், அவர் நினைவு அவர்வியாபாரக் கணக்கில் அழுந்தி அருளை நாடாது இருக்க, அங்கேசென்ற திருவள்ளுவ நாயனார் அவர் நினைவின் நிலைமையைத் தமது அறிவுக்கண்ணாற் கண்டு 'செட்டியார் பூசையில் இல்லை, வியாபாரக் கணக்கிலிருக்கின்றார்.' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட ஏலேலசிங்கர் தமது நினைவின் உண்மைகண்டு கூறிய ஆசிரியரைப் பணிந்தனர் என்னும் வரலாறு யாம் உரைப்பதன் உண்மையை இனிது புலப்படுத்தும். அவ்வளவுகூடப் போகவேண்டாம். இதனைப்படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் சிறிதுநேரம் தனியே யிருந்து தமது நினைவை உள்ளே திருப்பிப்பார்க்கட்டும்; வெளிச்செல்லும் நினைவை உள்ளே இழுத்து இறைவன் திருவுருவிலே நிறுத்த முயலும் அந்தப்பொழுதே தாம் பற்றுவைத்த பொருள்கள் ஆயிரம்ஆயிரமாகக் கிளைத்துத் தமது நினைவைச் சூழ்ந்து கவிந்துகொள்வதை எளிதிற்கண்டு கொள்வார்கள். அல்லது கோயிலுக்குள்ளே கடவுளைத் தொழச்செல்வோரைச் சிறிதுநேரம் கவனித்துப்பாருங்கள்; ஆலயத்துக்குள் தொழப்புகுந்த அவர்கள் அந்நினைவைமறந்து உத்தியோகங்களைப் பற்றியும் வியாபார வருமானங்களைப் பற்றியும் கலியாணச் செய்திகளைப்பற்றியும் அரசாங்க இயல்புகளைப் பற்றியும் இன்னும் எத்தனையோ எண்ணிறந்த விஷயங்களைப்பற்றியும் இடைவிடாது பேசிக்கொண்டு செல்வதைக்காணலாம்; கடவுளின் எதிரே சென்று அவர்கள் கைகூப்பித்தொழுகையிலுங்கூடத் தம் நினைவில் வெளிப்பொருட் சிந்தனைகளையே நிரப்பிவிடுகின்றனர். கோயிலுக்குச் செல்வோரிற் பலர், பிறர் தம்மை மெச்சிக்கொள்வரென நினைந்தும், தம்மைக் கடவுளடியார் என்று மயங்கிப் பலரும் தமக்குப் பொருளுதவி செய்வரென எண்ணியும், உலகத்தாரைப் பலவகையில் வஞ்சிப்பதற்கு இஃது ஏற்ற வழியெனக் கருதியுமே அங்கே செல்கின்றனர். உண்மை யன்பால் உள்ளம் உருகி உணர்வை ஒருவழி நிறுத்திக் கடவுளைத்தொழுதற்பொருட்டாகவே செல்லும் உண்மை அடியார் உலகில் மிகச்சிலர். இவற்றிற் கெல்லாம் காரணம் யாது?

புறப்பொருள்களிற் பற்று மிகுதியும் வைத்தலே யன்றி வேறன்று என்க.

அவ்வாறாயின், பற்றுவைத் தொழுகுதலுக்கும் பகுத்தறிந் தொழுகுதலுக்கும் வித்தியாசம் என்னை யென்றால், அதனை முன்னே விளக்கிக்காட்டினேமாயினும் பின்னும் அதனையே ஓர் உதாரணமுகத்தால் விளக்கிக்காட்டுவோம். உலக இயற்கையழகினை நேரேகண்டு மகிழவிரும்பிய புலவன் ஒருவன் ஒருகாட்டகத்தை நாடிச்செல்ல அங்கே ஓடுங் கான்யாற்றின் கரையிலே பசுமையாகவளர்ந்திருக்குங் கொழும்புல்லைப் பொன்னிறமான புள்ளிமான் ஒன்று மேய்ந்துகொண்டிருக்கக்கண்டு, அதன் அழகினையும் அதனைப்படைப்பித்த இரக்கமுள்ள தனிப்பெருங்கடவுளின் பெருங்கருணைத் திறத்தினையுஞ் சிந்தித்தவாறாய் மகிழ்ந்திருக்கும் நிலையே பகுத்தறிந்து ஒழுகுதலாகும்; அப்புலவன் அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றபின் அங்கேயுள்ள வேடன் ஒருவன் அவ்விடத்தேவந்து அம்மானைக்கண்டு அதன் கொழுவிய தசையைத் தின்ன விழைந்து அதனைக்கொல்லச் சிந்திக்கும் நிலையே பற்றுவைத்து ஒழுகுதலாகும். பகுத்தறிந்தொழுகும் நிலையில் உலக இயற்கையின் அழகையும், அவ்வியற்கையிற் காணப்படும் பொருள்களின் அமைப்பின் திறத்தையும், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்துள்ள ஆண்டவரின் அருட்டன்மையையும் அறிவதில் கருத்துஊன்றித் தமக்கென ஒன்றையும் வேண்டாமல் அவ்வாண்டவரின் அருள் வசப்பட்டு நிற்பதில் ஒருவரின் ஆன்மமுயற்சி செல்லுதலால், அந்தநிலையிலேயே பழகிவருகின்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய புறப்பொருள் அறிவானது அவர்கட்கு எவ்வகையிலுந் தீமையை விளைவியாமல், அவர்கள் அதனை அகத்தே திருப்புங்காலத்து அஃதுஇலேசிலே திருவருளிற் படிந்து நிற்கும். பற்றுவைத்து ஒழுகும் நிலையில் ஒருவரின் ஆன்ம முயற்சியானது பிறவுயிர்களின் நன்மை தீமைகளைக் கருதாமல் தம்முடைய நன்மையையே மிகவுங்கருதி, உலகவியற்கை யழகினையும் அதிலுள்ள பொருள்களின் அமைப்பின்திறத்தையும் அவற்றைப் படைப்பித்த ஆண்டவரின் அருட்டன்மையினையுஞ் சிறிதும் நினையாமல் அறியாமை வசப்பட்டு ஒழுகுகின்றது; இந்த நிலையில் தனக்கென்று எந்தப்பொ

ருள்மேல் நாட்டம் ஓடியதோ அந்தப்பொருள் தனக்குக் கிட்டும் பொருட்டுப் பலவகையால் அல்லல் உழந்தும் பலதீமைகளைப் பிறவுயிர்கட்குச் செய்தும், அதுகிட்டாவிடில் பெரிதும் மனம் உளைந்தும் வருதலால், இந்நிலையில் நின்றவன் தன் பகுத்தறிவுணர்ச்சிகளை உள்ளமடக்கி இறைவன் அருளிலே நிறுத்த முயல்வனாயின் அஃது அவனுக்குச் சிறிதுங்கைகூடாமற் போய்விடும். பகுத்தறிந்து ஒழுகும் நிலையிலோ தனக்கென ஒன்றும் வேண்டிடாமல் உலக சிருட்டிகளை வியக்கும் வழியே சென்று ஆண்டவனை நினைவுகூருந்திறம் வாய்த்தலால், அதுவே ஒருவன் திருவருளைப் பெறுதற்கும் அத்திருவருள் வல்லமையால் மன ஒருமை மிகப்பெற்று எல்லாவுயிர்களையுந் தன் வசப்படுத்தி நல்வழிகாட்டுதற்கும் உரிமையினை உண்டாக்கும். ஆகவே, இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் பகுத்தறிந்து பெற்றுப் பயன்படுத்தப் பாருங்கள்! ஆனால் அவற்றிலே பற்றுமிகவைத்து அவைகள் எல்லாம் உங்கட்கே வேண்டுமென்று நினையாதிர்கள். "தாளாற்றித்தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு,வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு" என்னுந் திருவள்ளுவனார் திருவாக்கை எக்காலும் இடைவிடாது கருத்தில் இருத்துமின்கள்! ஏராளமான பொருளைச்சம்பாதிக்க முயலுமின்கள்! ஆனால், அப்பொருண் முழுதும் ஆண்டவன்நான் பிறவுயிர்கட்கு நன்மைசெய்தற்பொருட்டு எனக்குத் தந்தருளினன் என்றுகருதி அதனைஎல்லார்க்கும் வழங்கிஇன்புறுமின்கள்! பாருங்கள்! எண்ணிறந்த கோடி உயிர்கட்கு எண்ணிறந்த கோடி உடம்புகளையும், அவ்வுடம்புகளோடு அவ்வுயிர்கள்உலவ எண்ணிறந்தகோடி உலகங்களையும், அவ்வுலகங்களில் அவ்வுயிர்கள் அனுபவிப்பதற்கு எண்ணிறந்த போகப்பொருள்களையும், அப்போகங்களையெல்லாம் நுகர்தற்குஏற்ற கண்செவி மனம்முதலான அகக்கருவி புறக்கருவிகளையும் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன்எவ்வளவு இரக்கத்தோடும்எவ்வளவு கருணையோடும் படைத்துக்கொடுத்திருக்கின்ருன்! அங்ஙனம் அவன்இவற்றையெல்லாம் உங்களுக்குப் படைத்துக்கொடுத்தது உங்களிடம் ஏதேனும் ஒரு கைம்மாறு பெறுதற்பொருட்டா? இல்லையே! அல்லது அவற்றைப்படைத்துக் கொடுத்தமையால் 'தனக்கு ஏதேனும் ஒருநன்மை உண்

டென்று அம்முதல்வன் கருதினனு? அதுவும் இல்லையே! ஏழையுயிர்களுக்கு இன்பத்தைத்தரல்வேண்டுமென்னும் இரக்கம் அன்றே, அறியா வுயிர்களுக்கு அறிவு தரவேண்டும் என்னும் அருள் அன்றே அவனை இங்ஙனமெல்லாம் உதவி புரியும்படி ஏவின! அவன் தனக்கொன்றும் வேண்டாதுஎல்லா வுயிர்கட்கும் நன்மை செய்வதுபோல, நீங்களும் உங்களுக்கென்றே ஒன்றும் வேண்டாமல் எல்லா வுயிர்கட்கும் உதவிசெய்தல் கடமையன்றோ? நீங்கள் பிறரிடம் ஓர் உதவியை எதிர்பார்ப்பதுபோல, மற்றவர்களும் உங்களிடம் ஓர் உதவியை எதிர்பார்ப்பரன்றோ? அங்ஙனமாக, நீங்கள் பிறவுயிர்களின் நன்மையை ஓர்ந்துபாராமல் உங்கள் நன்மையிலேமாத்திரங் கருத்தூன்றிப் பற்றுவைத்தொழுகுதல் என்னே? அப்பற்றினுல் நீவிர் பெற்ற பயன்கள் யாவை? துன்பமுங்கவலையும் இகழ்வும் பழியும் இறப்பும் பிறப்பும் அல்லவா? ஆகையால், **முதலிற் பொருட்பற்றை ஒழிமின்கள்!** பொருள் ஈட்டுதற்கு முயலும்போதெல்லாம் அப்பொருளிற் பற்றுவையாது அப்பொருள் பிறவுயிர்களுக்குப் பயன்படவேண்டும் என்றுபகுத்தறிந்து எல்லா வுயிர்களிடத்தும்நெஞ்சம் இளகி உதவி செய்து ஒழுகுமின்கள்! இங்ஙனம் செய்து வர வர நுங்கள் அறிவு பரிசுத்தப்பட்டு அகமுகமாகத்திரும்பினுல் இறைவன் அருள்வெளியையே நாடி நிற்கும்.

இனி மனைவி மக்கள்மேல் மெய்யன்புகொண்டு, அருமையிற் சிறந்த இவ்வுயிர்களை ஆண்டவன் என்னுடு பொருத்தியது, இவர்களுக்கு நான் உதவிசெய்தும் இவர்கள் உதவியை நான் பெற்றும் மற்ற எவ்வுயிர்க்கும் இடையருத நன்மை செய்தற்கே என்று பகுத்தறிந்து, அவர்களுடன் கூடி எல்லா உயிர்கட்கும் வேண்டும் உதவியெல்லாம் செய்து ஒழுக நினைமின்கள்! ஆனுல், அம்மனைவிமக்கள்மேற் பற்றுமிகுதியும் வைத்து, இவர்களே எனக்குப் பொருள்கள் இவர்கட்கேயான் வேண்டியனவெல்லாம் செய்யக்கடவேன், எவர் எக்கேடு கெட்டாலும் என் மனைவிமக்கள் வாழ்ந்தாற்போதும், யார்குடியைக் கெடுத்தாயினும் என்மனைவிமக்களைச் செல்வத்திற் புரளவைப்பேன் என்னுங் கொடிய பற்றுதல்நினைவை அறவே ஒழிமின்கள்! இங்ங

னம் அவர்கள்மேற் பற்றுவைத்தலால் பிறவுயிர்களைக்கெடுத்து நீவிருங்கெடுதலன்றி, நும்மனைவி மக்களையும் பாழாக்கி ஒழித்து விடுவீர். இங்ஙனம் பற்றுவைக்கும் உறைப்பால் ஒரோவொரு கால் நீர் அகமுகமாக நும் நினைவைத்திருப்பினும், அந்நினைவு நும் மனைவி மக்களையே சிந்தித்திருக்கும் அல்லாமல் வேறு திருவருளொளியைச்சிறிதும் நாடமாட்டாதாகும். மனைவி மக்களுடன் கூடி இல்வாழ்க்கை செலுத்துவதெல்லாம் பற்றுவைத்தொழுகுதற்கு அன்று, பகுத்தறிந்து ஒழுகுதற்கேயாம். இவ்வுண்மையை இனிதுணர்ந்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனர், "இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி, வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு" என்று அருளிய திருவாக்கைக்கடைப்பிடித்தொழுகுதலே இல்லறத்திலுள்ளார் தமது நினைவைப்பரிசுத்தப்படுத்தி ஒருவழியில் நிறுத்துதற்குச் சிறந்த உபாயமாம் என்க.

இனி மக்கள் மனம் இந்நிலவுலகிற் பிறந்தகாலந் தொட்டுப் புறப்பொருள்களிடத்து ஓடி ஓடி அவற்றின்மேற் பற்றுவைத்து ஒழுகுதலால், அத்தன்மைத்தாகிய அம்மனத்தைச் சடுதியிலே அகமுகமாகத் திருப்பப்புகுந்தால் அது சிறிதும் வசப்படமாட்டாது. ஒருகால் மிகவருத்தப்பட்டு அஃது அகத்தே திருப்பப்பட்டாலும், பற்றுவைத்த புறப்பொருட் சிந்தனைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்து அகநினைவினை மறைத்துக் கொள்ளும். அஃது எதுபோலவென்றால், பாகன்வசப்படாது வழிதுறை தெரியாமல் விரைந்து ஓடும் ஒரு முரட்டுக் குதிரையினைத்திடுமெனப் பிடித்து நிறுத்தப்புகுந்தால், அஃது அதற்குச் சிறிதும் படியமாட்டாது; அல்லது பிடித்து வலிந்து நிறுத்தினும் அதுதனக்குரிய முரட்டுத்தன்மையாற் சினங்கொண்டு பாகனையும் அருகிலுள்ளவர்களையும் உதைத்துக் கடித்துத் தீங்குசெய்யும்; பின்னை அதனை அடக்கும் உபாயம் அறிந்தவன் அஃது ஓடுமிடமெல்லாம் அதனைவிட்டு அஃது அவ்வோட்டத்தால் இளைப்புற்று ஓடமாட்டாது நிற்குஞ்சமயங்கண்டு அதனைப் பிடித்துப் பழக்கி வசப்படுத்துவான்; அதுமுற்றுந் தன் வசப்படுங்காறும் அதற்குத் தீனி முதலியனவெல்லாங் குறை

குமுதவல்லி, நாகநாட்டரசி

முதற்பாகம்.

இது

சென்னைக்கிறிஸ்டியன் காலேஜில்

முன்னே தமிழ்ப் போதகாசிரியராய்

இருந்த

சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்,

எழுதப்பட்டுச்

சென்னை:

பிரெசிடென்சி அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911.

PREFACE.

The art of fiction has, in modern times, become a potent means in the hands of educated men to awaken the finer instincts of man, so that this awakening of one's own better part might itself serve to correct his mistakes and render him a useful and helping member of society. Within his mind exist in latency capabilities of various kinds and degrees of which one class is evoked by one particular set of outward facts and another by another set of facts. With such peculiar occurrences of outer world corresponds the manifestation of evil or good character of man. Generally speaking, the evil part of human mind finds itself readily and easily called forth into activity by most of the surrounding objects while its better part, for want of fitting means, rarely gains access into the world outside. Now the most desirable function of a learned man should, as far as his innate abilities permit, have been to touch upon the inmost spring of man's delicate nature and open the doorway to the region of love and virtue. But to go deep down the softest and most fertile part of human nature is not within the power of those unwary scholars who adopt improper means without discrimination. It is only those who are cautious and shrewd, those who spend apparently a greater part of their time in the selection of efficient means, in the making of it, more attractive than it usually seems to be, that accomplish this very significant and well-meaning task. Take any branch of knowledge: philosophy or science, religion or literature, in their hands it becomes a very effective weapon.

Now, of all these instruments of knowledge, the fiction as an interesting branch of art appeals to all classes of people

without effort and aggressiveness, and hence its place is daily becoming more and more prominent amidst them all. In almost all civilised countries but of India especially southern India the art of fiction has made a rapid and nearly a perfect development. But here it is still in its infancy. The host of novel writers are primarily led by mercinary and other motives. No genius has as yet arisen and no novel breathes the atmosphere of true art. In most of the Tamil novels that I have come across, I find neither plot nor character delineation, neither a true representation of life nor a chaste and felicitous diction of language. The story chiefly turns only upon love passion—the love in its most degraded type and gross earthly form. Although the Tamil language is pliant and rich in vocabulary capable of conveying the finest shades of meanings, yet in all the Tamil Novels published in a decade or two the diction is rendered very unwholesome by the introduction of unassimilated foreign words from Sanskrit and other languages and by the unhappy combination of words and phrases. In the matter of happy diction and choicest expression of thought a real and fastidious scholarship is the only necessary requirement; but of this not a single Tamil novel of recent times bears a notable mark. Even the Tamil renderings of some English Novels have been done by inelegant hands in so tasteless a manner that the beauty of the original appears in the new dress transformed into ugliness. Except a few who look upon themselves as civilised and up-to-date, the main portion of the Tamils brought up in a simple and pure life do not like these novels at all. They like to read novels written in a pure and simple Tamil style depicting the nature and human life as found in their experience but agreeably ennobled by the moral elevation of the novelist's ideal thought. Having keenly felt their want I ventured to produce this adapted Tamil translation of an eminent English novel in the hope that the pure and simple Tamil into which the ideas of the original are cast would please the Tamils very much leading them further

and further into an appreciation of the art and study of fiction coupled with their own progress of life

To the Tamilians of yore and their descendants the art of fiction was not an unknown thing before the introduction of modern novel. How carefully this art was studied by them would become manifest from a glance at the critical commentary of Nakkirar on *Irayanar Agapporul* written about the first century of the Christian era. And another poetic work of considerable literary merit like that of Chaucer, I mean Udayanankadai, was already in existence some six centuries before Christ, in which many a tale of Tamil antiquity appears in a collected form each of which, of course, incorporated into the main story with so profound a sense of unity that every one of them looks like so many inseparable limbs in a whole body. Besides this interweaving of one story into the other, the entire poem drawing faithful portraits from real life and tracing the distinctive features of individual character, combine them all to one complex whole so as to impress the mind of the reader with a sense of the strong unifying power of the poet. But it was a poetic age. Even story-telling went on in verse. From the domain of poetry fiction was slowly emerging to breathe the freer atmosphere of prose, when the pernicious influence of Sanscrit broke in upon the mind of the Tamil scholars and vitiated their taste for simplicty of life. A whole series of Puranic legends and obscene myths found their way into Tamil. And the Tamil people of mediæval period having come under the influence of priests began to pay unlimited respect to mythical accounts of Gods and lost all their study of real life and with it the art of fiction also. But fortunately for us the study of English has once more opened our eyes to the real grandeur pertaining to the art of fiction; and once again has the unwholesome contact of Sanscrit begun stealthily to sap up the vitality of the Tamil language. I need, therefore, hardly say that it is obligatory on every son of the Tamil country to wake up from his long indifference and do his

utmost to render his services in the cause of his own mother tongue Tamil which is, in fact, one of the few highly cultivated ancient languages of the world. I have great pleasure in saying that the following Tamil adaptation of a famous English novel was done by me to my greatest satisfaction and it is for the reader to judge how far I have succeeded in preserving the profound artistic skill of the English author in chaste, easy and elegant diction of Tamil.

THE SACRED ORDER OF LOVE,
PALLAVARAM,
1st of May 1911.

VEDACHALAM.

கைமீர், அம்மக்களை அக்குடிசைக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோக உதவி செய்யும்பொருட்டு இப்போது விரைந்துபோகின்றேன். கட்டாயமாய் வேண்டிய அளவுக்குமேல் ஒரு நிமிஷமேனும் யான் அங்கு நீட்டித்திரேன் என்று உறுதியாய் நம்பியிருங்கள்." என்று கூறினான்.

மறுபடியும் அப்பௌத்த இளைஞன் ஊக்கம் மிகுந்த தன் குதிரைமேல் ஏறிப்போயினான்; அவன் காதுக்கெட்டுந் தூரங் கடந்து சென்றபின், "அவ்வளவு கருணையோடு தரப்பட்ட வழித்துணையை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு செய்யக்கூடியதில்லை." என்று குமுதவல்லி மொழிந்தாள்.

ஒரோவொருகால், தன் நினைவுகளின் கன்னிமைத் தூய தன்மையோடும்—மிகநெடுந்தூரம் அல்லா மேற்கணவாய் மலைகளின்மேல் எந்நேரமுந் தங்கியிருக்கும் பனிபோல் தூயதான தன்னுயிரின் இயற்கைக் கற்புடைமையோடும்—அவ்விளங்கன்னிப்பெண், நீலலோசனனைப்பற்றி இன்னும் ஏதோமிகுதியாய்க் காணவேண்டும் நினைவிலே மெய்யாகவே வெறுப்படையாத ஓர் இரகசிய எண்ணந் தன்னுள்ளே கொள்ளப்பெற்றாள். ஏனெனில், ஆண்பாலாருள் அழகால் மிக்கவரென்றும் பெண்பாலாருள் அழகால் மிக்கவரென்றும் நன்குமதிக்கப்படும் இளையோர் இருவர், ஒருவர் ஒருவர்மாட்டு ஏதோ சிறிதுபற்று உண்டாகப் பெறாமல் இங்ஙனந் தற்செயலாய் ஒருங்கு கூட்டப்படுதல் கூடாததேயாம்.

நீலலோசனன் திரும்பிவரும் முன் ஏறக்குறைய இரண்டரை நாழிகை கழிந்தன; இப்பொழுது அவன் ஆட்கள் இருவரும் அவன்பின்னே வந்தார்கள். அந்தப்பெருமாட்டியோடும் அவள் தோழிப்பெண்களோடும் சேர்ந்து பயணம்போகும்படி ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டதென்று முன்னமே அவன் அவர்கட்குத் தெரிவித்தான். இச்செய்தியை வியாக்கிரவீரன்மகிழ்வோடு கேட்டான், ஏனென்றால், பெண்பாலார் கூட்டத்திற் சேர்ந்திருப்பது அவனுக்கு இனியது; மற்றுக் கேசரிவீரனோ இதனைக் கேட்டதும் தன்முகத்தின்மேல் துயரக்குறிப்புஉடையவனானான். தன் வாலிபஎசமானன் பொய்ந்நெஞ்சுள்ள மற்றொரு மோகினிப்

பேயின் வசத்தில் அகப்பட்டால் என்செய்வதென்று அஞ்சினன்: என்றாலும், இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தடுத்துச்சொல்லுவதற்கு அவன் அவ்வளவு தயாளம் அற்றவன் அல்லன். பயங்கரமான அபாயத்தினின்றும், திகிலான மனக்கலக்கத்தினின்றும் இப்பொழுதுதான் தப்பிய ஆதரவில்லாப் பெண்கள் மூவரும் தாங்கள் இழந்துபோனதற்குமாறாக வேறொரு வழித்துணை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள ஆவல் உள்ளவராய்இருக்கக்கூடுமென்றும், மக்கள் உறவின் நியமத்திற்கும் மக்கள் இயல்பின் நியமத்திற்கும் இணங்க அவர்கள் அங்ஙனந் துணைநாடுவதற்கு உரிமையுள்ளவர்களென்றும் அவன் இயற்கையாகவே உணர்ந்தான். ஆனால், நீலலோசனனும் அவன் ஆட்களும் குமுதவல்லியையும் அவள் பாங்கிமாரையும் வந்து சேர்ந்தபோது, கேசரிவீரன் ஐயுற்றுப்பார்த்த பார்வை வரவரத் தெளிவடைந்தது; ஏனெனில், ஏதோ சொல்லமுடியாத இனிமையும், களங்கமற்ற நெஞ்சக்குறிப்பும், வசீகரமும், பிரியமும் குமுதவல்லியின் முகத்திலே காணப்பட்டமையால், அவநம்பிக்கையும் முன் எச்சரிப்பும் உள்ள கேசரிவீரனுங்கூட அத்தெய்வீக முகத்திலே எழுதப்பட்டசான்றுக்கு இணங்காதவனாய் இருக்கக்கூடவில்லை. காமக்கொதிப்பும் காமவிழைவும் உள்ள கருவிழியாளான மீனும்பாளையும்—தூய்மையுங் கள்ளமின்மையும் ஆகிய ஒளியினாற் சூழப்பட்ட நீலவிழியாளான குமுதவல்லியையும்—அவன் தன் மனத்துள்ளே விரைவில் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தபோது இவளைப்பற்றி அவன் மிகவும் நல்லெண்ணங்கொள்ளாமல் இருக்கக்கூடவில்லை. இன்னும் இவள் பாங்கிமார் இருவரிடத்தும் கரவில்லாத வெளிப்படையான தாராளகுணத்தையும்—நாணமுடன் மரியாதை நிறைந்த ஒழுக்கத்தையும் கண்டபோது, தன் வாலிப எசமானன் இவர்கள் புதுஉறவைப் பெற்றதற்காக வருந்துதல் ஒழிந்தான். மற்று, இத்தனை இனிமைவாய்ந்த இவர்கள் வழித்துணையாவது பாதுகாப்பாவது இல்லாமல் வழியே ஏகுவதற்கு விடப்படாமையை நினைக்கும்போது தன்னுள்ளே ஒருமகிழ்ச்சியும் மனத்திருத்தியும் உண்டாதலை உணர்ந்தான்.

நீலலோசனன் குமுதவல்லியின் பக்கத்தே குதிரை ஊர்ந்து சென்றான். கேசரிவீரன் சுந்தராம்பாளுக்குத் துணையாய் ஏகினான்—வியாக்கிரவீரன் ஞானம்பாளுடன் தன்னை இணைத்துக்கொண்டான். மீனும்பாள் குமுதவல்லி என்னும் இருவரின் இயற்கை மாறுபாட்டைப் பற்றிக் கேசரிவீரன் உள்ளத்தில் தோன்றியதுபோலவே, நீலலோசனனுள்ளத்திலுந் தோன்றுவதாயிற்று.

தன்னெஞ்சம் குமுதவல்லியினிடத்து விளங்கிய விழைவுகூரத்தக்க இனிய அழகின் வசப்படவேண்டுவதாயிருக்க, ஒருகணப்பொழுதேனும் தான் மீனும்பாள் அழகினால் மயக்கப்பட்டது என்னை என்று அவன் வியப்படைந்தான். அவன் மீனும்பாளைக் கண்டபோது குமுதவல்லியை இதற்குமுன் என்றும் பார்த்ததில்லை என்பதும், பெண்பாலாரில் அத்துணை நிகரற்ற வடிவம் ஒன்று உலகத்தின்கண் உள்ளதெனக் கருதியதுஇல்லை என்பதும் உண்மையே: ஆனால் இந்த எண்ணமுங்கூட, அவன் தான் சிறிது நேரமாயினும் கரியவிழிமீனும்பாளின் காமங்கனிந்த மிக்க அழகினுக்கு வணங்கியதனால், தன்னெஞ்சமானது இப்போது தோழமைகொண்ட நங்கையின் தூயகன்னிமை அழகினுக்கே செலுத்தற்கு உரிய வணக்கம் என்னுந் தூய தூபத்திற்கு இடம் பெறத்தகுதியல்லாததாயிற்று என்று உணரும் உணர்ச்சியினின்றும் அவனை மாற்றுதாயிற்று.

பொதுவான பலதிற விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசியபிறகு குமுதவல்லி, "ஐயன்மீர், இந்தப்பிரதேசத்தில் வழிதப்பித் திரியுங்காட்டுமிருகம் ஒன்றுமாத்திரமே அஞ்சத்தக்க அபாயம்ஆகாதென்று சொல்லக்கேட்டேன்." என்றாள்.

"நங்கைமீர், உண்மையே? வேறு யாது அபாயம் உங்களுக்கு இவ் அச்சத்தை உண்டுபண்ணியது?" என்று நீலலோசனன் வினவினான்.

"திங்கை உண்டாக்கும் நல்லானைத்தவிர வேறொன்றும் அன்று." எனக் குமுதவல்லி விடைபகர்ந்தாள்.

அதற்கு நீலலோசனன் "ஆ!" என்று உரத்துக்கூவினான்; இங்ஙனங்கூவிய ஓசை புதுமையாகத்தோன்றினதனால், ஓர் இமைப்பொழுது குமுதவல்லி அவனை உற்றுப்பாராமல் இருக்கக்கூடவில்லை. அழகிய அவ்விளம்பெண் கொண்டதிகிலை மிகுதிப்படுத்துவதற்கு அஞ்சி உடனே அவன் "ஆம், அப்படிப்

பட்டது ஏதோ யானும் கேள்விப்பட்டேன்: ஆனாலும், நங்கைமீர், அஞ்சாதேயுங்கள்!'' என்று கூறினன்.

''என்மட்டில், அதைப்பற்றி யான் சிறிதும் அஞ்சவில்லை; ஆகையால், நான் என் தோழிப்பெண்கள் மனத்திலும் கலவரத்தை உண்டு பண்ணு திருந்துவிடுகின்றேன்.'' என்று குமுதவல்லி தொடர்ந்து பேசினாள்.

''நங்கைமீர், நீங்கள் செய்வது நல்லது. தீமையும் ஆபத்தும் வரும்முன் பாதிவழியிற் சென்றே அவற்றை எதிர்க்க ஓடாமல், அவை வரும்போது எதிர்ப்பதேபோதும். நாளைக்கு நாம் நீலகிரியில் இருப்போம்—அங்கே போய்விட்டோமானால் அச்சம் சிறிதும் இல்லை,'' என்று நீல லோசனன் மறுமொழி புகன்றான்.

மலையநாட்டின் தலைநகரான நீலகிரிக்குத் தாம் இன்ன காரியத்தின்பொருட்டுப் போகின்றார்கள் என்பதைப்பற்றி நீல லோசனனாவது குமுதவல்லியாவது சிறிதாயினும் ஒருவரோடொருவர் மறந்தும் பேசவில்லை. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் உசாவியதில் வெறும் பெயர் மாத்திரந்தான் சொல்லிக்கொண்டார்கள்: இவ்விஷயத்திலுங்கூடச் சிலவற்றைச்சொல்லாமல் அடக்கி விட்டார்கள்; நீல லோசனன் தான் அரசிளைஞன் என்பதைத் தெரிவித்திலன்—குமுதவல்லியுந் தான் அரசி என்பதைத் தெரிவித்திலள். சில வயணங்களால் இருவரும் இங்ஙனம் அடக்கமாய் இருந்தனர்; ஏனென்றால், இதனைப்படிப்போர் ஏற்கெனவே தெரிந்தபடி இவ்விருவரும் மறைவாகப்பிரயாணஞ் செய்யும்படிக்கும், தாம் மறைவாகச்செல்வது சிறிதுந் தெரியாதபடிக்கும் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள்.

இப்போது மாலை இரண்டரை நாழிகை வேளை ஆயிற்று. தன்னிடத்திலிருந்து நீலகிரி நகரம் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து மைல் தூரம் அல்லது ஒருநாட் பயணத்திலுள்ளதும், அவ்விராப்பொழுதிற்குத் தாம்தங்கவேண்டியதுமான ஓர் ஊர் நம்முடைய பிரயாணிகள் பார்வைக்குத் தென்படலாயிற்று. நீல லோசனனுங் குமுதவல்லியுந் தத்தம் துணைவர்க்குச் சிறிதுமுன்னே குதிரை ஊர்ந்து சென்றார்கள்—அப்போது ஒன்று நேர்ந்தது;

இது பார்வைக்கு அற்பமானதொன்றாய்த் தோன்றினாலும், இதனால் விளைந்தவை முக்கியமானவைகள். பாட்டை ஓரத்தில் பார்க்கப் பரிதாபமான முதியோன் ஒருவனும் அவனைப்போலவே ஏழைமையான முதியோள் ஒருத்தியும் உட்கார்ந்திருந்தனர்—இவர்கள் இருவரும் முடவர்கள்—இருவருங் உறுப்பு அற்றவர்கள்—இருவரும் பிச்சைக்காரர்க்குரிய கந்தைத்துணி கட்டியிருந்தார்கள். நீல லோசனனுங் குமுதவல்லியும் முன் சென்றபோது இவ்விருவரும் பிச்சை கேட்பதற்கு நொண்டி எதிரே வந்தனர். இப்பிச்சைக்காரரின் பரிதாபமான நிலைமையைப்பார்த்தபோது நம் இளைய தலைவனுந் தலைவியுமான இருவருக்கும் ஒருங்கே இரக்கம் உண்டாயிற்று: ஆகவே இருவருந் தமது பணப்பையை இழுத்தார்கள். குமுதவல்லி ஒரு பொன் நாணயத்தை முடத்தி கையில் வைத்தாள்; நீலலோசனனும் அவ்வாறே தளர்ந்த அம்முதியோனுக்கு உதவி புரிந்தான். ஆனால் அச்சமயத்தில் நீலலோசனன் குதிரையானது ஏதோ பதறி அசைந்தது; இதனால் அவன் பணப்பையினுள்ளேயிருந்த சில நிலத்தேவிழுந்தன. நன்றி யறிவுள்ள அம்முதிய முடவர்கள் அவற்றைப்பொறுக்கி யெடுத்து உடையவனிடம் சேர்ப்பிக்க விரைந்தனர்: ஆனால் அங்ஙனங் கீழேவிழுந்த பொன் நாணய வெள்ளி நாணயங்களுக்கு இடையிலே, பாம்பின் மினுக்கொளி போலக் குமுதவல்லியின் கண்களைத் திடீரெனக்கவர்ந்தது ஒன்று கிடந்தது. அஃது ஒரு மோதிரம்! ஆம்—ஒருவகையான வேலைப்பாடு அமைந்ததாய் ஒரே சிவப்புக்கல் பதிக்கப்பட்ட ஒருபொன் மோதிரம்! நீலலோசனன் அவசரமாய் அம்மோதிரத்தையும் அந்நாணயங்களையும் தன் பணப்பையினுள்ளே வைப்பானாயினான்; குமுதவல்லி கலக்கமுற்ற தன் பார்வையை அப்புறந்திருப்பிக்கொண்டாள்; அவள் நெஞ்சமோ நோய்ப்படுத்தும் உணர்வால் தாக்குண்டது.

அவள் உள்ளத்திற் பொல்லாத எண்ணங்கள் பல மின்னலெனத்தோன்றின. நல்லானைப்பற்றி அந்தச்சத்திரக்காரன் தனக்குச் சொல்லிய ஒவ்வொன்றையும் அவள் நினைவு கூர்ந்தாள். அவன் இளைஞன்—அந்தச்சத்திரக்காரனுக்கு மகனென்று சொல்லும்படி அவ்வளவு இளைஞன்! அவனுக்குக்கரிய தலைமயிரும் மீசை

யும் இருந்தன. அவன் உயரமாய் ஒல்லியாயிருந்தான்; குமுதவல்லியுந் தான் தன் அறைக்குள் முகமறைப்பிட்டு வந்தவனைக் கீழ்க்கண்ணாற்பார்த்த பார்வையிலும் அவன் அப்படியே இருந்தானென நினைத்தாள். அவ்விவரமெல்லாம் நீலலோசனனிடம் ஒத்திருந்தன! அதுவல்லாமலும்,நல்லான் பலவகையான வேடங்களும் எடுப்பவன்; ஒரு கால் துருக்கனைப்போலவும் மற்றொரு கால் மலைநாடனைப்போலவும் உடை அணிபவன்: ஏனென்றால் பொல்லாத தன் கெட்ட நோக்கங்களை முடிப்பதற்கு அவன் செய்து பாராத உபாயம் இல்லை. சுருங்கச்சொல்லுமிடத்துக் குமுதவல்லி, தன் பக்கத்தே குதிரைமேல் வருபவன் கள்வர் கூட்டத்தலைவனான பயங்கர நல்லானையன்றிப் பிறர் அல்லரென்னும் திகிலும் வருத்தமும் மிக்க ஓர் உறுதிஎண்ணங்கொள்ளப் பெற்றாள்!

பிச்சைக்காரரிடம் நிகழ்ந்த இச் சிறுநிகழ்ச்சிக்குப்பின் அவளும் நீலலோசனனும் வழிச்செல்கையில், சிறிது நேரம் அவள் முகம் அப்புறமாகவே திரும்பி இருந்தது. இந்த நேரத்திற்குள் அவள் தன் முகச்சாயலை அமைதிப்படுத்திக்கொண்டாள்— தன்னையுந் தானே திடப்படுத்திக்கொண்டாள். இனி எப்படி நடந்துகொள்வதென்றும் தன் மனத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டாள்; ஏனெனில், உடனே ஏதும் அபாயம் நேராதென்று கண்டறிந்தாள்: அந்தச் சிறுபட்டிக்காடு இப்போது அருகாமையில் வந்து விட்டது; தன் தோழனும் அவன் துணைவரும் தனக்குந் தன்பாங்கிமார்க்கும் விரைவில் தீங்கு செய்யக் கருதி யிருந்தார்களாயின், ஊருக்கு நெடுந்தூரத்தில் தனிமையிலிருந்த வெளிகளிலே அவ்வாறு செய்திருப்பார்களன்றோ?

அவள் கலக்கமில்லாத குரலிலே, "ஐயன்மீர், வாருங்கள், நாம் குதிரையை முடுக்கி முன் விடுவோம்!" என்றுரைத்தாள். அதற்கு நீலலோசனன் "நங்கைமீர், தங்கள் விருப்பப்படியே." என்று நேசநயம் மிக்க மகிழ்ந்த குரலிற் கூறினான்; ஏனென்றால், குமுதவல்லி இப்போது தன்னைப்பற்றிக்கொண்ட திகிலான எண்ணத்தை அவன் சிறிதும் அறியான்.

சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் அச்சிறிய ஊர் போய்ச்சேர்ந்தனர். அவ்வூரில் தட்டுக்கெட்ட ஒரு சத்திரமும் ஆறு ஏழைக்

குடிசைகளும், சிறிது விலகியிருந்த ஒரு நல்ல வீடும் இருந்தன. அந்த வீட்டுக்கு உடையவன், அடுத்திருந்த ஒரு பஞ்சாலைக்குச் சொந்தக்காரனான பணக்கார வியாபாரி ஒருவன். அந்தச் சத்திரத்தண்டை போனவுடனே, குமுதவல்லி அந்த நல்ல வீட்டுக்கு உடையவர் தனக்குந் தன்தோழிப்பெண்கட்கும் விடுதி தந்து உதவக்கூடுமோ என்றுகேட்டாள். அச்சமயத்தில் அப்பஞ்சாலைத் தலைவன் அச்சத்திரத்திற்கு எதிரிலே நின்றுகொண்டிருந்தான்; குமுதவல்லி குறிப்பிட்ட வீட்டுக்காரன் தானே என்று அவன் அறிவித்ததன்மேல், நீலலோசனன் அந்நங்கைக்கும் அவள் தோழிமார்க்கும் உதவியாகத்தானே அவனைப் பரிந்துகேட்டான். அந்த வீட்டுக்காரன் வெடுவெடுப்பான குணமும் லோபத்தன்மையும் உடையவன். அவன் சிறிது தாமதித்தான்; நீலலோசனன் அவன் இயற்கை இன்னதென உணர்ந்து அவன் காதண்டை போய், "இந்த நங்கைக்கும் அவர் தோழிமார்க்கும் செய்யும் உபசாரத்திற் பிசுனத்தனம் பண்ணாதீர்; அதற்காக நீர்பெற்றுக்கொள்ளும் நன்கொடை தாராளமாகவேயிருக்கும்." என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

இங்ஙனஞ் சொல்லவே எல்லா ஏற்பாடும் ஆயிற்று; குமுதவல்லி கேட்டபடியெல்லாம் செய்ய அவ்வீட்டுக்காரன் மிக அன்போடு இணங்கினான். இன்னுந் தன் மனத்துள் நிகழ்வது இன்னதென்று சிறிதும் புலப்படுத்தாமல், பெருமுயற்சியோடு வெளிக்கு இன்சொல்லும் நன்னடையுங் காட்டிக் குமுதவல்லியானவள் நீலலோசனனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டாள்,—அங்ஙனம் விடைபெறும் பொழுது, அவன் சொல்லியபடியே மறுநாட்காலையில் ஒன்று சேர்ந்து பயணம் போவதாக இணங்கி மறுமொழி கூறினாள். அவ்வாறே அவள்பாங்கிமாரும் சிறிது நேரத்திற் சென்று தாம் எண்ணியவிடையைக் கேசரிவீரனிடத்தும் வியாக்கிர வீரனிடத்தும் பெற்றுக்கொண்டார்கள்; பௌத்தர்மூவரும் அந்தக்கெட்ட அச்சத்திரத்திலே விடுதிகொள்ளச் செல்கையில், குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாரும் அவ்வியாபாரியின் பின்னே அவன் வீட்டுக்குப் போகும் ஒரு சந்தின் வழியே சென்றார்கள்.

சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் அவ்வீட்டண்டை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். உடனே குமுதவல்லி, "பெண்காள், என் பிறகே வாருங்கள்! உங்கள் உயிர்பிழைக்க ஓடிவாருங்கள், ஓடிவாருங்கள்!" என்று உரத்துக்கூவித் தன்குதிரையை விரைந்து பறக்க முடுக்கினுள்.

அவள் வாயிலிருந்து பிறந்த புதுமையான சொற்களாலும், விவரந்தெரியாமல் அவள் செல்லும் மிக்க விரைவினுலும் மனந் திகைத்துத் திகில் கொண்டார்களாயினும், சுந்தராம்பாள்ஞானம்பாள் இருவரும் தம்மை யறியாமலே அவள் செய்தபடியே செய்து தாமும் பின்றொடர்ந்தார்கள்.

அந்த முதியவியாபாரியோ—அவர்களைப் பின்னேபார்த்துக் கொண்டு இமையாக்கண்களோடும் திறந்தவாயோடும் ஒன்றும் பேசாமல் வியப்புற்று நின்றுன்; அவர்கள் தன்பார்வைக்கு எட்டாமல் மறைந்துபோனபின்னுஞ் சில நிமிஷங்கள் அவன் அவ்வாறே நின்றுன்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

மலேயநாட்டுவேிதலை.

தன் தோழிப்பெண்கள் இருவரும் பின்னேவரக் குமுதவல்லி விரைந்து ஓடினுள்,—மூவரும் மிக்க விரைவோடு செல்லும்படி தங்குதிரைகளை முடுக்கினுர்கள்; அந்தச்சந்தின்வழியே அவர்கள் வேகமாய்ச் சென்றபோது அருகே யாராவது இருந்து பார்த்தால், அப்பெருமாட்டியும் அவள் தோழிப்பெண்களும் குதிரையேற்றத்திற் காட்டிய திறமையை அவர் வியவாமல் இருக்கமுடியாது. நாகநாட்டரசி தாம் பமோசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டதாக எண்ணிய இடத்தினின்றும் பறந்துவந்து, இன்னவழியாய்த் தாம்போவதென்று சிறிதும் எண்ணுமல் அவர்கள் போயினுர்கள்; மற்றொரு சந்துவழிவந்து குறுக்கிடும் ஓர் இடத்தண்டை வந்தபிறகு, தம்மைப்பின்றொடர்ந்து வருவார் உண்டானுல் அவர்கள் தம்மைவந்து பிடித்துக்கொள்ளுவதற்கு இடம் இல்லாதபடி குமுதவல்லி வேண்டுமென்றே மறைவானவழி ஒன்றில் திரும்பிப்போனுள், கடைசியாக,

அன்றுபகல் நல்ல ஊழியஞ்செய்த அக்குதிரைகளானவைதமக்குண்டான வருத்தத்தை இனிது புலப்படுத்திக் காட்டவே, குமுதவல்லி தன் குதிரைக்கடிவாளத்தை இழுத்துப்பிடித்தாள்—அதைப்போலவே அவள் பாங்கிமாருஞ் செய்தார்கள். சில நிமிஷங்களில் குதிரையின் நடையானது இன்னுங் குறைந்து மெதுநடையாயிற்று; விரைந்தோடிவந்தமையால் முன்னே தெரிவிக்கக்கூடாத விவரங்களைக் குமுதவல்லி இப்போது சொல்லுவதற்கு ஒழிவுபெற்றுள், அவள் பாங்கிமாரோ அவற்றைஎப்போது அவள் சொல்வாள் என்று ஆத்திரத்தோடு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

"பெண்காள், நான் இங்ஙனஞ் சடுதியில் வரலானதைப் பற்றி நீங்கள் திகைப்புந்திகிலும் அடைந்தீர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனுல், நீங்கள் தப்பிப்பிழைத்த ஆபத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் அறியமாட்டீர்கள். திடுக்கிடும் செய்திஒன்றைக்கேட்கச்சித்தமாயிருங்கள். முதன்முதல் பேர்ஆண்மைத் தொழிலோடுகூடிய நடையுடையவன்போற் காணப்பட்டவனும்—உங்களால் அவ்வளவு வியந்து சொல்லப்பட்ட நல்லழகுவாய்ந்தவனும்—நம்பிக்கையைவருவித்தற்கு உரிய சொல்லுஞ் செயலுங் காட்டினவனும் ஆன அந்த இளைஞன், சிறிது நல்ல நிலைமையிலுள்ள பௌத்த கனவான்போல் உடை அணிந்திருந்த அந்த இளைஞன் சுருங்கச்சொல்லுங்கால், பயங்கரமான நல்லானைத் தவிர வேறு பிறன் அல்லன்!" என்று குமுதவல்லி மொழிந்தாள்.

சுந்தராம்பாளும் ஞானம்பாளும் தாம் அடைந்த ஆச்சரியத்தைப்பற்றி ஒருசொற்கூடப் பேசவலியற்றவர்களானுர்கள்; ஏக்கத்தினுலும் திகிலினுலும் பேச்சு இழந்து இருந்தார்கள்.

"ஆம், பலநாழிகைகளாக வழித்துணை கொண்டு நாம் பயணஞ் செய்துவந்த அவ்விளைஞனே நேற்றிரவு நம் அறையினுள்ளே முகம் மறைத்துவந்து என்மோதிரத்தைக் கைப்பற்றிப் போனவன்!" என்று பின்னுந் தொடர்ந்து பேசினுள் குமுதவல்லி.

"ஆ! தெய்வமே! நேசப்பெருமாட்டி, இதனை நீங்கள் எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?" என்று சுந்தராம்பாள் இப்போது பேசும் உணர்ச்சி வந்து வினவினுள்.

அதற்குக் குமுதவல்லி தாம் இரண்டு பிச்சைக்காரர்களைச் சந்தித்ததையும், பௌத்த இளைஞன் தன்பணப்பையிலுள்ளிருந்தவற்றிற் சிலவற்றைத் தற்செயலாய்க் கீழ்விழுத்திவிட்ட செய்தியையும் தன் தோழிமார்க்கு நினைப்பூட்டினாள்.

"அப்போதுதான் நான் என்மோதிரத்தைக் கண்டுகொண்டேன்; மாதர்காள், உடனேயான் அதிசயமுந் திகிலுங் கொண்டேன் என்பதை நீங்களே எளிதில் எண்ணிக்கொள்ளலாம். நான் மோதிரத்தைக் கீழ்க்கண்ணாற்பார்த்தது பற்றி நல்லான் ஐயங்கொள்ளாமல் இருக்கும்பொருட்டு என் முகத்தை விரைவில் அப்புறமாகத் திருப்பிக்கொண்டேன்; அவனது பிந்திய நடவடிக்கையினால்—அது முன்போலவே செவ்வையாய் இருந்தது—யான் அதனைப்பார்க்கவில்லையென்று நம்பி அவன் தன்னுள் எண்ணி மகிழ்ந்துகொண்டான் என்பதைத் தீர அறிந்தேன்." என்று குமுதவல்லி தொடர்ந்து உரைத்தாள்.

"அவ்வளவு இளம்பருவம் உள்ளவன் அவ்வளவு பெருங்குற்றத்தைச் செய்தானென்று நினைக்க மனந்திடுக்கிடுகின்றதே!" என்றாள் சுந்தராம்பாள்.

"நாம் அவன் ஆட்களின் வழித்துணையாற் பத்திரமாயிருந்தோமென்று உணர்ந்தோமே!" என்று கூறினாள் ஞானம்பாள்.

"அந்த மோதிரத்தைப்பற்றிய நிகழ்ச்சிக்குமுன்னே நடந்த ஒரு சிறுகாரியம் உண்டு; அது நிமிஷநேரம் எனக்குப் புதுமையாகப்பட்டது. அந்தப் பாசாங்குக்காரப் பௌத்தனுடன் யான் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, நல்லானைப்பற்றி ஏதோ ஒன்று சொன்னேன்; அப்போது அவன் புதுமையான மாதிரியாய் ஓர் ஓசையிடவே, யான் அவனை உற்றுப்பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. அவன் பேர்பெற்ற கள்வர்தலைவனாகத்தான் இருக்கக்கூடுமென்று அப்போது யான் சிறிதும் ஐயங்கொள்ளவில்லை. ஆ! அவன் என்னைப் பொய்த்துணை காட்டி ஏமாற்றப் பார்த்தான் என்பதை இப்போது நினைவுகூர்கின்றேன்!—நல்லானைக் குறித்து என்னை அஞ்சவேண்டாமென்று கற்பித்தான்; என் பெண்களே, இன்றுபகலில் நமது பிரயாணத்தில் அச்சமுறுத்தும் அக்கொள்ளைக்காரனைப்பற்றி நீங்கள் திகில் கொள்ளத்தக்க எதனையும் உங்களுக்கு யான் சொல்லாமலிருந்து விட்டேன் என்பதை யான் அவனுக்குத்தெரிவித்தபோது அவன் யான் செய்தது நல்லதென்று இசைந்தும் பேசினான். இனி அவ்வுண்மையை உங்களுக்கு மறைத்துவைக்க வேண்டியதில்லை;—அவ்வுண்மையாதெனில், சென்ற இரவு நாம் உறங்கியதும், எனது மோதிரக்கொள்ளை நடந்தேறியதுமான அந்தச் சத்திரத்திற்கு உரியவனால் யான்பலவகையாலும் எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆம்—அதுமாத்திரமன்று, நல்லானுடைய உருவ அடையாளங்களைப்பற்றியும் போதுமான அளவுக்குத் தெரிந்துகொண்டேன்; அதனால் அவன் தற்செயலாகக் கீழேவிழுத்திய மோதிரத்தைக் கீழ்க்கண்ணாற்பார்த்த அப்பொழுதே அவன்றான் என்பக்கத்திற் குதிரைமேல் வந்தவனென்று தெளிய உணரலானேன்." என்று குமுதவல்லி மொழிந்தாள்.

"நேசப்பெருமாட்டி, நீங்கள் ஏன் இந்தச் செய்தியை அந்தப் பஞ்சாலைக்காரனுக்குச் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டீர்கள்?" என்று சுந்தராம்பாள் வினவினாள். "அவன் தன்னுடைய ஆட்களை ஒன்றுசேர்த்துத், தன்குற்றங்களுக்கு உரியதண்டனையைப் பெறுங் குற்றவாளியாகக் கொடிய நல்லானைச் சிறைவைத்திருப்பானே."

"ஆ, சுந்தராம்பாள்! சடுதியிற் பறந்தோடின என்னைப் பின்பற்றி வந்தநேரத்தில் நம்மைச் சூழ்ந்திருந்த ஆபத்துகளை எல்லாம் இன்னும் நீ உணர்ந்தாயில்லையே. அந்த வியாபாரி நல்லானுடைய ஆள் என்பதற்கு ஐயமேஇல்லை;—அல்லது எப்படியோ அவனுடன் சேர்ந்து புனைசுருட்டுப் பண்ணுகிறவனாயிருக்கவேண்டும். அந்தச் சிறிய ஊரிலுள்ள சிறு சத்திரத்ண்டை போனதும்—அங்கே சிறிது தூரத்தில் நாம் பார்த்த நேர்த்தியான கட்டடத்திலே நாம் தங்குவதற்குஇடங் கிடைக்கக்கூடுமோ வென்றுயான் கேட்டதும்,—அப்போது அம் முதிய வியாபாரிதானே அவ்விடத்திற்கு உரியவன் என்று முன் நின்று அறிவித்ததும்,—அந்தப்போலிப் பௌத்தன் எனக்காகத் தாராளமாய்ப்பரிந்து பேசுவதுபோல உடனேஅவனிடஞ் சென்று கேட்டதும் எல்லாம் நீ கவனித்திலையோ? இன்னும், அப்

போது அம்முதுவியாபாரி, துணையற்ற பெண்கள் மூவருக்குத் நேருமிழைத்தலைப்பற்றி இரக்கங்கொண்டவனைப் போலும் சிறிது தடங்கிநிற்க, அதற்குள் நல்லான் தலைகுனிந்து ஏதோ அவன் காதில் முணுமுணுத்ததும், அதனால் உடனே அவ்வியாபாரிதான் நடந்துகொள்ளவேண்டிய வகை இன்னதென நிச்சயிக்கப்பட்டதும் நீ காண்கிலையோ?'' என்று குமுதவல்லி மறுமொழிதந்தாள்.

''ஆம், என்பெருமாட்டி, இவையெல்லாங் கவனித்தேன்.'' என்று கூவினள் சுந்தராம்பாள்.

''நானும் அப்படியே கவனித்தேன்.''என்றாள் ஞானம்பாள். ''ஓ, சமயகுரவர்களே! ஆனால், நான் அவற்றைச் சிறிதுஞ் சந்தேகிக்கவில்லையே !—''

நடுவே குமுதவல்லி, ''மாதர்காள், நாம் மிகவும்பத்திரமாய் இருக்கின்றோம் என்று நினைத்திருக்கும்போதே, நாம் உண்மையிலே அபாயங்களாற் சூழப்பட்டிருக்கும் வகையாய் இந்த உலகத்திலே எப்படி நேர்கின்றது பாருங்கள்! நம்மைக்குறித்துக் கள்வர்கூட்டத் தலைவனுடைய நோக்கம் எதுவாயிருக்கலாம் என்று என்னால் அளவிடக்கூடவில்லை: ஆனால், அவன் ஏதோ மிகக் கொடியதும் துயரமுள்ளதுமான இரண்டகஞ் செய்ய நினைத்தான் என்பதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகம் இல்லை. என்றாலும், நாம் தப்பிவந்ததைப்பற்றி நாமாக மகிழ்தலேபோதும்; பெண்காள், இப்போது நாம் இவ்விரவு தங்கியிருப்பதற்கு ஓர் இடம் எங்கே தேடுவதென்று சிந்திக்கவேண்டும்.'' என்றுரைத்தாள்.

மாலைக்காலத்து இருள் வரவரச் சூழ்ந்துவரலாயிற்று— மசங்கற்பொழுது நாகநாட்டரசியையும் அவள் பாங்கிமார் இருவரையும் சூழ்ந்துகொண்டது;—இவர்கள் சென்ற சிறுவழியானது வீடுகள் காணப்படாத ஒரு பிரதேசத்தின் ஊடே செல்லுவதாகத் தோன்றியது. குதிரைகளோ ஒவ்வொருநொடியும் தமது இளைப்பைப் பலபல அடையாளங்களாற் காட்டுவனவாயின; அந்தநங்கையும் அவள்பாங்கிமாரும் அவ்வாறே மிகவுங் களைப்படைந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் மெதுவாகச் செல்லலாயினர்; சிறிது நேரத்துள் அச்சிறுவழியானது ஓர் அகன்றபாதை

யிற் போய்ச்சேர்ந்தது. அவர்கள் நீலகிரி நகரத்திற்கு நெருங்கிச் செல்லுகின்றார்களோ அல்லது தாம் செல்லவேண்டிய அதற்கு வரவர அகன்று விலகிப்போகின்றார்களோ என்பதைச் சிறிதும் அறியாதவர்களாய்க் கெடுதிக்குத்துணிந்தே அப்பாதை நெடுகச்சென்றார்கள்.என்றாலும் அவ்வளவு நல்லபாதையின்கிட்ட எங்கேனும் சிலகுடியிருப்புகள் இருக்கவேண்டுமென்றும், அல்லது அது விரைவில் ஓர் ஊர்க்காயினும் நகரத்திற்காயினுங் கொண்டுபோய் விடுமென்றும் உறுதியாக எண்ணினார்கள்.

உடனே சிறிது தூரத்தில் ஒருவிளக்கு வெளிச்சம் மினுக்கு மினுக்கென்று தோன்றக்கண்டார்கள்; சில நிமிஷங்களில் ஒரு குடியானவள் மனையகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கேதனக்கும் தன் பாங்கிமார்க்கும் அவ்விரவு தங்குவதற்கு இடம் உதவும்படி குமுதவல்லி கேட்டாள்; தனது தோற்றத்தினால் அவ்விடத்திற்கு உரியவள் என்று காணப்பட்ட நடுத்தர வயதினள் ஆன ஒரு பெண்பிள்ளை அவ்வேண்டுகோளுக்கு அன்புடன் இசைந்தாள். கூலியாள் ஒருவன் அழைக்கப்பட்டான். களைப்படைந்த குதிரைகள் லாயத்துக்குள் கொண்டுபோகப்பட்டன; தாழ்மையானதாயிருந்தாலும் நேர்த்தியான அம்மனையின்கூடத்து அறையிலே அங்ஙனமே களைப்புற்ற அப்பிரயாணிகளுக்குத் திறமான சாப்பாடு கொண்டுவந்து பரிமாறப்பட்டது.

குமுதவல்லி எண்ணியபடியே, அன்புடன்வந்து முதலிற் கதவுதிறந்த அப்பெண்பிள்ளையே அவ்விடத்திற்கு உரியவள் என்று தெரிந்தது. அவள் ஒரு மலையநாட்டாள் ஆகையால், அவளிடத்தில் இன்னும் பேர் அழகின் அடையாளங்கள் இருந்தன: ஆனாலும் அவள் முகத்திலே கவலைக்குந் துன்பத்திற்கும் உரிய குறிகள் புலப்பட்டன. அவளோ ஒருவிதவை; முறையே பதினேழு பத்தொன்பது வயது உள்ளவர்களாய்ப் பலகைமேல் உணவு கொண்டுவந்து பரிமாறிய இரண்டு இனிய அழகுவாய்ந்த பெண்கள் அவளுக்குப் புதல்விகள். அவள்கணவன் தன் வயலிலே நடந்துகொண்டுபோம்பொழுது ஒரு கரும்பாம்பினாற் கடிக்கப்பட்டுச் சில ஆண்டுகள் முன்னே இறந்துபோனான்: அது முதல் அந்தக் காணியைப்பராமரிக்குங் கடமை முழுதும் அவ்

விதவையின் மேலதாயிற்று. ஆயினும், அவள் அதனைப்பயன் படும்படி நடத்திவந்தாள்; பொருள் அளவில் அவள் குறை சொல்லுவதற்கு ஒன்றும் ஏதுவில்லை.

உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது நாகநாட்டரசி அவ்வன் புள்ள விதவையைப்பற்றித் தெரிந்த விவரங்கள் இவ்வளவே. தன்னைப்பற்றியோ குமுதவல்லி தான் நீலகிரி நகரத்திற்குப் பயணம் போவதாகவும், தான் வழிதப்பிவந்துவிட்டதனாலே தானுந் தன்தோழிமாரும் இவ்வுதவியைப் பெறவேண்டியதாயிற்று என்றும்மாத்திரங்கூறினாள். அவள் சிறிதேனும் நல்லானைக் குறித்துப்பேசவில்லை; ஏனென்றால், பயங்கரமான நல்லானால் தான் துன்புறுத்தப்பட்ட செய்திகளை அவள் அவ்வீட்டுக்காரிக்கு எடுத்துச்சொன்னால் அக்கொள்ளைக்காரர் தலைவன் தன்னிடத்தில் விருந்தாய்வந்த அவளைத்தேடி வருவான் என்னும் அச்சத்தினால் இவ்விதவை தம்மை இங்கே தங்க விடமாட்டாள் என்று அஞ்சினாள். இந்த மலையநாட்டு விதவையிடமிருந்து குமுதவல்லி தெரிந்துகொண்ட ஒருசெய்தி மனத்திற்குத் தளர்ச்சியைத் தருவதாயிருந்தது. அது, தான் நீலகிரிக்கு முப்பத்தைந்து மைல் தூரத்தில் இருப்பாகத்தெரிந்ததே; ஆகவே, தானும் தன் தோழிமார்களும் அப்பஞ்சாலைத்தலைவன் வீட்டுவாசலிலிருந்து ஓடிவந்தமையால், அப்போது தமக்கும் அம்மலைய நாட்டுத்தலைநகருக்கும் இடையிலிருந்த தூரத்தைத் தாம் இப்போது பின்னும் மிகுதிப்படுத்திக்கொண்டார்கள் என்பது புலனாயிற்று. ஆனாலும் இப்போது அதற்காகச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை;—மெய்யாகவே குமுதவல்லி தாம் செவ்வையாகத் தப்பிவந்ததை எண்ணுமிடத்து இதற்காக மனம் வருந்தலாகாதென்று உணர்ந்தாள்.

நாகநாட்டரசியானவள் அவ்வீட்டுக்காரியின் முகத்திலே காணப்பட்ட கவலை துயரங்களின் அடையாளத்தைக்கவனியாமல் இருக்கவில்லை; தன் கணவனை இழந்தவருத்தத்தின் வேறான ஒரு துயரத்தோடு அவை இயைந்தனவாய் இருக்கவேண்டுமென்று அவள் எண்ணாமல் இருக்கக்கூடவில்லை: ஏனென்றால், கணவனை இழந்ததால் உண்டான துயரமானது இவ்வளவு காலத்

திற்குப்பிறகு கனிந்து தேவவிசுவாசமாக அமைதி பெற்றிருக்குமென்று மனோபாவனை செய்தாள். அவளுக்கு இயற்கையாக உள்ள மேன்மைக்குணமானது அவள் அதனைப்பற்றி ஏதுங்கேளாமல் தடைசெய்தது: ஆனாலும் அடிக்கடி அந்நல்லவளை இரக்கத்தோடும் பரிவோடும் மனத்திற் சிந்தித்தாள். இப்போது—இம்மலையநாட்டு விதவையின் புதல்விகள் அவ்வீட்டினுள்ளே சிறந்த படுக்கை அறையில் குமுதவல்லி, சுந்தராம்பாள், ஞானம்பாள் மூவருக்கும் படுக்கைக்குவேண்டிய வசதிகளை ஒழுங்குபடுத்தும்பொருட்டுக் கூடத்தறையினின்றும் போனவுடனே—இந்த நல்ல கைம்பெண்ணானவள் தானே தன் துயரமான தோற்றத்தைப்பற்றி விவரித்துச் சொல்லப்புகுந்தாள்.

“இப்போது நம்மை விட்டுப்போன அருமையான அவ்விரண்டு பெண்கள் மாத்திரமே எனக்குக் கடவுள்அருள்பண்ணின பிள்ளைகள் அல்லர். இரண்டு ஆண்டுகளாக எங்களுடன் இல்லாமலிருக்கிற மற்றொரு பெண்ணும் உண்டு:”—என்று சொல்லும்போதே அக்கைம்பெண் அழுதாள்.

“அப்பெண் உண்மையில் இறந்துபோயிற்றோ?” என்று குமுதவல்லி இரக்கம் நிரம்பிய மெதுவான குரலிற்சொன்னாள்: இதுபோல் மனஇரக்கமானது இசையின் இனிமை கலந்த மெதுவான குரலிற் சொல்லப்படுதல் என்றும் அரிது அரிது.

“இல்லை, அம்மா, அறிவும் அழகும் மிகுந்த என் மரகதத்தைக் கொண்டுபோனது மரணம் அன்று. அது ஒரு துயரமான கதை: என்றாலும் அதனை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மரகதம் என் பெண்மக்கள் மூவரில் மூத்தவள்: அவள் வயது—இன்னும் அவள் உயிரோடு இருந்தால்—இப்போது இருபத்தொன்று ஆகும். ஒருவரைப்புகழ்ந்து பேசுவது எனக்கு இயற்கை அன்று: ஆனாலும், உண்மையைச்சொல்லுவது எனக்கு அவசியமாய் இருக்கிறது; இந்தச்சாய்ங்காலம் உங்களை என் கண்கள் காணும் வரையில் இதற்குமுன் என்மரகதத்தைப்போல் அவ்வளவு அழகான ஒரு பெண்ணை நான் பார்க்கவேயில்லை. ஆம்—அவள் அழகாயிருந்தது போலவே கற்பொழுக்கம் உள்ளவளாய் இருந்தாள்—பிரியமுள்ள மகள்—அவளை அறிந்தவர்

கள் எல்லாராலும் அவள் நேசிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட களஞ்சியம்போல்வாளைக் கைப்பற்றுதற்கு எல்லாவகையாலும் தகுதியுள்ளவனுன இந்நாட்டிற் பணக்கார இளங்குடியானவன் ஒருவனுக்கு அவளை மணம் பொருத்துவதாக உறுதி செய்திருந்தது. அம்மா பாருங்கள், என் கணவனை இழந்த பிறகுங் கூட நான் ஆறுதல், அடைவதற்குப் பலவழிகள் இருந்தன, எனக்கும் என் குடும்பத்திற்கும் நல்ல காலம் என்னும்படி பல குறிகளுங்காணப்பட்டன." என்று அம்மலையவிதவை விடைகூறினள்.

இதனை மிகவுங்கவனமாய்க் கேட்டுவந்த குமுதவல்லி "உங்கள் சொற்களால் எனக்கு முன்னமே தெரிந்தபடி, இவைகள் பிறகு எங்ஙனம் அவ்வளவு முழுதுங்கெட்டுப்போயிருக்கக் கூடும்?" என்று வினவினள்.

"அம்மா, அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்," என்று தன் கன்னத்தில் ஒழுகின கண்ணீரைத்துடைத்துக்கொண்டே அம்மலைய விதவை மறுமொழிதந்தாள். "அம்மா, ஒருகால் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம், ஆண்டுதோறும் முகமதியர் இரமசான் என்று சொல்லப்படும் சிறந்த ஒரு நோன்பை ஒரு மாதகாலம்வரையில் நோற்றுவருகிருர்களே." என்று தொடர்ந்து உரைத்தாள்.

"நான் அதனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்." என்று குமுதவல்லி கூறினள்.

"நல்லது, அம்மா, அந்த இரமசான் நோன்பு நோற்கிற போது—அல்லது அதன் முடிவில் உள்ள ஒரு வழக்கத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஒருவேளை தெரியாதிருக்கலாம். அதாவது: எங்கேயாவது அகப்பட்ட அழகில் மிகச்சிறந்த ஒரு கன்னிப்பெண்ணைத் துருக்கிசுலுத்தானுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டுபோய் விடுவதே. அதற்காக அடிமை விற்பவர்கள் இரமசானுக்குச் சில மாதங்கள் முன்னுகவே அழகிய பெண்களைச் சாவதானமாய்த் தேடித்திரிவார்கள்; சுலுத்தானது அந்தப்புரத்திற்குத் தெரிந்தெடுக்கப்படும்படி மற்றவர்களைப் போட்டியில் பின்னிடச்செய்

யும் அத்தனை அழகுள்ள ஒரு கன்னியைத் தாம்பெறும் நல்ல திருஷ்டம் உடையவர்கள் ஆகலாம் என்பது அவர்களுடைய ஆவல்." என்றுள் அக்கைம்பெண்.

"இஃது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மேற்கணவாய் மலை நாடுகளில் உள்ள அழகிய இளங்கன்னிப் பெண்கள் பலர் துருக்கி தேசத்துப் பெருஞ்செல்வப் பிரபுக்களின் அந்தப்புரத்துக்குட் செல்ல விழைந்து தாமாகவே அடிமைவிற்கிறவர்களின் பின்னே **காந்தாந்திநோபிள்** என்னும் நகரத்திற்குப் போவதைத் துயரமுடன் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே. இன்னுங் கொச்சி, குடகு, மலையநாடு, நாகநாடு முதலியவற்றிலுள்ள தாய் தந்தைமாரும் தம்புதல்விகளுக்கு உயர்ந்த பதவி தேடிக்கொடுக்கும் விழைவால் அடிமை விற்பவர்களிடம் தாமே தஞ்சொந்தப்புதல்வியரைக் கொடுத்துவிடுவது பின்னும் மிக்க வருத்தத்தோடு சொல்லவேண்டியதாயிருக்கின்றது." என்று குமுதவல்லி மொழிந்தாள்.

"அவை எல்லாம் அவ்வளவும் உண்மை, அம்மா! இன்னும் என்ன, அடிமை விற்கும் அவர்கள் அடிக்கடி மனிதரைக் கொள்ளைகொண்டு போகுங் கொடியர்கள். அவர்கள் நடவடிக்கைகளால் பறிகொடுத்த குடும்பத்தில் துயரமும் கேடும் உண்டாகின்றன. என் தலைவிதியும் இதுவே, அம்மா." என்று அம்மலைய விதவை மறுமொழி கூறினள்.

இப்போது அவ்வேழைக்கைம்பெண்ணின் மனத்துயரத்தின் காரணம் இதுவென்று அறிவாளாய்க் குமுதவல்லி, "ஓ, இது கூடுமானதா! உங்கள் அழகிய மரகதம் அங்ஙனம் கொண்டு போகப்பட்டனளா?" என்று கூவினள்.

"அஃது அப்படித்தான், அம்மா." என்று மறுமொழி சொல்கையிலேயே தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். "இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமேல் ஒரு நாள் அடிமை விற்பவன் ஒருவன், ஏராளமான குதிரைச்சாரியுடன் வந்து, உணவு எடுப்பதற்காக இந்த மனையகத்தில் தங்கினன். அவன் தன்னிடத்தே ஏறக்குறைய ஆறு அழகிய இளம் பெண்கள் வைத்திருந்தான்—அவர்கள் எல்லாரும் காந்தாந்திநோபிள் நகரத்திற்குப் போவதைப்பற்றி மகிழ்ச்சி நிறைந்தவர்களாய் இருந்தனர். இன்னும் அவன் பார்

வைக்குக் கொடுந்தோற்றம் உடையராய்ப் படைக்கலம்பூண்ட ஆறுபேர்களைக்கூட வைத்திருந்தான். என் மரகதத்தின்மேல் அந்தப்பாவி கண்கள் பட்டநாள் பொல்லாதநாள்! இப் பெண் தன் பேரழகின் பொலிவால் துருக்கி சுலுத்தானுக்குப் பிரியமானவளாய் அவ்வரசநகரத்திலே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு வரப்போகின்ற இரமசான் பண்டிகை முடிவிலே அவருக்குக் காணிக்கையாக விடப்படுவதற்கு இடம் இருக்கிறதென உறுதிமொழி சொல்லி,—ஆகவே அவளைத் தன்னோடுசேர்த்துவிடுவதற்கு நான் உடன்படவேண்டுமென்று முதன்முதல் எனக்கு எடுத்துச் சொல்லத்துணிந்தான். ஆனால் நான் அவன்சொல்லிய ஏற்பாட்டை இகழ்ந்து கோபத்தோடும் திகிலோடும் மறுதலித்துவிட்டேன். அம்மா, அப்போதுதான் அவன் கைக்கூலியாலும்வேண்டுதலாலும் தான்பெற்றுக்கொள்ளக் கூடாததைப் பலவந்தமாய் அடையலானான். என் கூலியாட்கள் தூரத்தே வயலிலே இருந்தார்கள்: நானே இங்கே என் மூன்று புதல்விமாரோடும் காவலற்று இருந்தேன். அந்தப்பாவி என்னையும் என் இளைய புதல்விகள் இருவரையும் காலுங் கையுங் கட்டிவிடும்படி தன் ஆட்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்—நாங்கள் எவ்வளவோ தடுத்தும் கெஞ்சியும் அழுதும் அவர்கள் அப்படியே செய்துவிட்டார்கள். பிறகு மரகதம் அலங்கோலமாய்த் துன்பத்தால் மெய்ம்மறந்துபோக அவளைக் கொண்டுபோய் விட்டனர்! என்னையும் மிஞ்சின என் இரண்டு பெண்களையுங் கட்டவிழ்த்துவிட யாரும் இந்த மனையகத்திற்கு வரும்முன்னே அந்தக்குதிரைச்சாரி மிகநெடுந்தூரம் போயிருக்கவேண்டும்.''

குமுதவல்லி அப்பெண்பிள்ளையின் கையைப்பிடித்துஅதனை உண்மையான இரக்கத்துடன் அழுத்திக்கொண்டு, 'ஓ! இவையெல்லாம் கோரமாயிருக்கின்றன! இவ்வாறு உங்கள் மரகதத்தை இழந்துபோனீர்களோ?'' என்று சொன்னாள்.

அதற்கு வருத்தம் மிக்க அவ்விதவை, ''எப்போதுமே இழந்துபோனேன். தானும்நாங்களும் உள்ளான இப்பொல்லாதகொள்ளையை அவளுக்கு மணமகனாக நிச்சயிக்கப்பட்டவன் தெரிந்தவுடனே அவன் மனத்தை வருத்திய துன்பத்தை, ஓ! அம்மா, நீங்களே எண்ணிப்பாருங்கள். என்மரகதத்தினிடத்திலே அவ-

னுக்கு இருந்த உண்மையான பற்றுதலுக்கு ஓர் அடையாளம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். அந்தக்குதிரைச்சாரியைப் பின்றொடர்தற்காக அவன் ஆயுதம்பூண்ட தோழர்கூட்டத்தோடு புறப்பட்டான்: ஆனால் அதைப்பற்றி அவன் ஒரு செய்தியும் பெறக்கூடவில்லை—அவன் காந்தாந்திநோபிள் நகரத்திற்குப் பயணம் புறப்பட்டுப் போனான். ஆனால் பலவகைப்பட்ட இடுக்கண்களும் அபாய சம்பவங்களும் அவனை வழியிலே தடங்கல் பண்ணின; ஆகையால் அவ்வரசநகரத்திற்கு மிகவும் காலம் தாழ்த்துப்போனான். இரமசான்பண்டிகை முடிவு பெற்றது—வழக்கப்படி திருவிழாக்களும், களியாட்டுகளும், வாணவேடிக்கைகளும், சிறந்த ஊர்கோலங்களும் அதனைப் பின்றொடர்ந்து நடந்தன. கடைசியாக நரபலியும் நடந்தேறியது; முந்நூறு அழகியபெண்கள் நடுவிலே என்னுடைய மரகதம் சுலுத்தானுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தப்படும் நிகரற்ற அழகியமணியாய்ப் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டாள். அவ்வேழை இளம்பையன் நெஞ்சம் உடைந்தவனாய்க் காந்தாந்திநோபிளை விட்டுவந்தான்; உரியகாலத்தே தன் வீடுவந்து சேர்ந்தான்—ஆனால், ஐயோ! முன்னிருந்ததற்கு அவன் வடிவம் எவ்வளவு வேறுபட்டுப்போனான்! அம்மா, நான் அவனை அடிக்கடி பார்க்கிறேன்: ஆனால், அவன் திரும்பிவந்தது முதல் அவன் வாயில் ஒரு புன்சிரிப்பாயினும் வர நான் பார்க்கவில்லை. தானே இயங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த மெய்யான உயிர் ஒன்றும் இல்லாத ஓர் இயந்திர சூத்திரத்தால் நடைபெறும் இயந்திரம்போல அவன் தன் அலுவல்மேற்போகிறான். என்மகள் சுலுத்தான் மனைவியாகியிருக்கலாம் என்பதில் தட்டில்லை: ஆனால், ஐயோ! இந்நேரம் அவள் மனம் முறிந்துபோகாவிட்டாலுங்கூட, வெளிமினுக்கான துயரநிலைமையிலேதான் அவள் இருக்கின்றாள் என்று எனக்குத் துணிவாய்த் தோன்றுகின்றது.' என்று கூறினாள்.

"அவளிடமிருந்து உங்களுக்கு ஒருசெய்தியுங் வரவில்லையா?'' என்று குமுதவல்லி வினவினாள்.

'ஐயோ, இல்லையே!'' என்று அக்கைம் பெண் விடைபகர்ந்தாள். ''ஒருதரம் ஒரு பெண்பிள்ளை காந்தாந்திநோபிளிலுள்ள அரசன் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டால், அவளுக்கும்

வெளியேயுள்ள உலகத்திற்கும் நடுவிலே கடக்கமுடியாத பெருந் தடை உண்டாய் விடுகின்றது. அவள் யார்க்கும் செய்தி அனுப்பவுங் கூடாது—மற்றவர்களிடமிருந்து ஒரு செய்தியும் பெற்றுக்கொள்ளவுங்கூடாது. வேறிடங்களில் தான் விட்டுவந்த பெற்றோர், உறவினர், நண்பர்கள் முதலான எல்லாரையும் அவள் ஒழித்துவிட வேண்டும், ஆணையோடு மறுத்துவிட வேண்டும்—அவள் சைவசமயியாயிருந்தால் தான் கைக்கொண்ட சமயத்தையுங்கூட விட்டுவிடுதல்வேண்டும். சுருக்கமாய்ச்சொன்னால், அம்மா, அவள் இன்னுளென்பதே தொலைந்துபோய் விட்டது; அவளிடத்திற் பற்றுதல் வைத்தவர்கள் அவளைப் பற்றி இனி ஒன்றுங் கேளாமலேபோகலாம். என்மரகதத்தின் தலைவிதியும் அப்படியேயாயிற்று—அம்மா, இப்போது, என்முகத்தின்மேல் அடையாளங்களாக அவ்வளவு ஆழ்ந்தகோடுகள் அவ்வருத்தத்தினால் எவ்வாறு உண்டாயின என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொண்டீர்கள்."

குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமார் இருவரும் அம்மலைய நாட்டுவிதவை சொல்லிய கதையிலே துயரமும் இரக்கமும் மிகுந்த ஓர்பற்றுதல் கொள்ளப்பெற்றார்கள். அவளை ஆற்றுவித்தற்கு அவர்கள் ஒரு சொல்லாயினும் பேச முயலவில்லை. ஏனெனில் அங்கே ஆறுதலுக்கு இடம் ஒன்றும் இல்லை. திரும்ப நன்மையுண்டாமென்று அவர்கள் ஓர் எழுத்தாயினும் சொல்லவில்லை: என்னையென்றால், ஆசையே அவிந்துபோயிற்றென்றும் அவ்வாபத்தை இனித்திருப்பமுடியாதென்றும் அவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள்.

"இலட்சக்கணக்கான குடிமக்களுக்கு எல்லாம்வல்ல அரசனாயிருக்கும் வல்லமையுள்ள சுலுத்தான் அவர்கள் தாம் இன்பம் நுகர்தற்பொருட்டுத், தாழ்ந்தோராயினும் தம்மோடொத்த மக்கள் சிலர்மேல் எவ்வளவு பெருந்துயரத்தைச் சுமத்திவிடுகின்றார் என்பதைத் தாம்சிறிதும் நினைக்கின்றார் இல்லையே! இன்னும், அம்மா, அவ்விளவரசன் இன்பத்திற்காக மற்ற நாடுகளில் உள்ள குடும்பங்கள்—என்குடும்பம் ஆக்கப்பட்டதுபோல்!—பாழாக்கப்படுவது பின்னுந் துயரகாரியமாய் இருக்கின்றதே! இப்படியிருந்தும், அவர் அமைதியும் இரக்கமும் உள்ள நல்லமன்னன் என்றும்—அவர் பூததயையும் அன்பும் நிறைந்தவரென்றும்—தான்

அவற்றை நீக்கிவிடப் பிரியமுள்ளவராய் இருந்தும் தன் குடிமக்களின் விசுவாசத்திற்குப் பின்னமாகும் என்று அஞ்சி ஆசார வழக்கங்கள் பலவற்றிற்கு இடங்கொடுத்திருக்கிறார் என்றும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்." என்று அவ்விதவை தொடர்ந்து கூறினாள்.

"ஓ! அவ்வாறாயின் அவர்வல்லமையால் யாதுபயன்? எவ்வளவு நன்மைசெய்யக் கூடுமோ அவ்வளவும் செய்திலராயின் தான்செலுத்தும் அத்தனைவல்லமையும் என்னபயனுக்கு?" என்று குமுதவல்லி அவ்விதவைக்கு நேர்ந்த இடுக்கணை நினைத்து அருவருப்பு மிக்க குரலிற் பேசினாள்.

"அம்மா, பேசாதேயுங்கள்!" என்று அவ்விதவை மறுபடியுந் தன்கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, "என் புதல்விகள் திரும்பிவருகிறார்கள், காணமற்போன அவர்கள் அக்காளைப் பற்றி நான் அவர்களிடம் பேசுவதே இல்லை." என்று உரைத்தாள்.

அப்பெண்கள் அங்ஙனமே வந்தார்கள்; குமுதவல்லிக்கும் அவள் பாங்கிமார்க்குஞ் சித்தம் பண்ணப்பட்ட அறைக்கு அவர்களை இப்போது அழைத்துச்சென்றார்கள். அங்கே நாகநாட்டரசியானவள் சிறிது முன்னே தாம்கேட்ட துயரமான வரலாற்றைப்பற்றித் தமக்கு உறக்கம்வந்து கூடும்வரையில் தன் பாங்கிமாரோடு சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

காலையில் அவர்கள் அறையை விட்டு வந்தபோது, அவ்விதவையும் அவள் மகளிர் இருவரும் தாம் செய்தற்குரிய உதவிகளைக் கூடுமானவரையில் ஏற்கும் வகையாகச் செய்துகொண்டிருப்பதைப்பார்த்தார்கள்: பல திறப்பட்ட உணவுகளும், காணியில் விளைந்தனவும், கனிகளும், குளிரப்பண்ணும் பானகங்களும் சாப்பாட்டுக்காகப் பலகைமேற் கொண்டுவந்து பரப்பப்பட்டன. குமுதவல்லி, அவ்விதவையினிடத்துக் கூலிக்காரராயிருப்போரிற் சிலரை ஆயுதந்தரித்த வழித்துணையாக் கூட்டியனுப்பும்படி கேட்க எண்ணினாள்; ஆனால், அக்கைம்பெண் தற்செயலாய்ப் பேசியதொன்றிலிருந்து அவர்கள் எல்லாரும் தமது விடுமுறைநாளைக் களியாட்டிற்கழிக்கத் தொலைவிலுள்ள ஓரிடத்திற்குப் போயிருக்கின்றார்கள் என்று அறிந்துகொண்டாள்; ஆகவே, நீலகிரி நகரத்தைநோக்கிச் செல்லும்வழியில் காணப்படும் கிரா

மத்திலாவது நகரிலாவது தக்க துணையொன்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்னுந் தீர்மானத்தினளவில் நாகநாட்டரசி தன்னைத் திருத்திசெய்துகொண்டாள்.

குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாரும் தாம் பெற்றுக்கொண்ட அன்பான உதவிக்காக நன்றிமொழிகளும் கடமைகளுஞ் சொல்லிவிட்டு, அக்கைம்பெண்ணினிடத்தும் அவள் புதல்விமார் இருவரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். உதார குணத்தோடு செய்யப்பட்ட உதவிக்காகக் கைம்மாறு ஒன்றும் அவ்விதவை விரும்பாமலும் எதிர் பாராமலும் இருந்தும், குமுதவல்லியானவள் சமயம் பார்த்து மறைவாய் இரண்டு வெகுமதிகளை அவ்விரு பெண்களுக்குங் கொடுத்தாள்;—திருப்பவும் இப்போது நம்து அழகிய கதாநாயகி தன் அன்புள்ள டாங்கிமாரோடு பயணஞ்செல்ல நாம் காண்கின்றோம்.

ஏறக்குறைய அவசியமாய்க்குறிக்கவேண்டிய இரண்டொரு செய்திகளைச் சொல்லவேண்டியிருந்தும், இது வரையில் நாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததை அவற்றிற்காக நடுவே நிறுத்தவில்லை; ஆகையால், இப்போது இடம்பெற்றமையின் அதனைச் சொல்லிவிடுவோம். அப்பஞ்சாலைக்காரன் வீட்டண்டையிலிருந்து தான் கலவரமாய் ஓடிவந்த பிறகு ஒழிவுகிடைத்தமையால் குமுதவல்லி இப்போதுதான் பயங்கர நல்லானைத்தவிரப் பிறன் அல்லன் எனத்தீர்மானமாக எண்ணிய அவ்விளம் பௌத்தனுடன் தான் சிறிது நேரங்கொண்ட பழக்கத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்தபொழுது, தான் சிறிதுநேரமே யாயினும் பற்றுதல் வைத்த ஒருவன் அவ்வெண்ணத்திற்கு அங்ஙனம் எள்ளளவேனும் தகுதியில்லாதவனாய்ப் போனதைப்பற்றி மிகுந்த வருத்தங் கொள்ளப்பெற்றாள். தம் வகுப்புக்குரிய உடம்பின் மிக்க அழகெல்லாம் முறையே ஒருங்கு திரண்டு உருவாகிய இருவர் அங்ஙனந்தமக்குள் ஏதோ அத்தன்மைத்தாகிய பற்றுதல் கொள்ளப்பெறுது ஒருங்கு கூட்டப்படுதல் கூடாததேயாம் என்பதனை முன்னரே கூறிப்போந்தாம். குமுதவல்லியின் அளவு கடந்த வசீகரத்தினாலும், அமைதியினாலும், அறிவினாலும் நீலலோசனன் உள்ளத்தில் எழுந்த எண்ணமானது ஏற்கெனவே ஏதோ காதலோடு மிகவும் இனப்பட்டதொன்றாய் இருந்தது, ஆனால்

அக்கன்னிப்பெண்ணோ மும்முரமில்லாத எண்ணங்களும் விரையாத குணமும் உடையவளாய் இருந்ததனால் சிறிது பற்றுதலுணர்வுமாத்திரங் கொள்ளப்பெற்றாள். தன் புத்தப்புதிய இளம் பருவ உணர்வுகளினிடையே மனித இயற்கையில் நம்பிக்கை கொள்ள விழைந்த ஒருத்திக்கு அந்த நம்பிக்கை, நீலலோசனனிடத்தில் ஆனதுபோல, அவ்வளவு கொடுமையாக அதிர்ச்சி பெறுமானால், அல்லது அழிக்கப்படுமானால் பின்னும் அது வருத்தமாகவேயிருக்கும். ஆகவே, அங்ஙனமான துபற்றி அவள் புலம்பியது ஒருவியப்பன்று. பயங்கரமான நல்லான் தன்னோடு வழிப்பயணம் வந்ததைப்பற்றி நினைக்கையில் உண்டான திகிலினும் வியப்பினும் வேறாக, அவள் அத்தனை இளைஞனாய் வசீகர நோக்கம் வாய்ந்தவனாய் இனிய நடையுள்ளவனாய் உள்ள ஒருவன் திகிலையுங் கலவரத்தையுந்தருஞ் செய்கையுடையன் ஆயதை நினைக்கும்போது தான்மனவெழுச்சி குன்றுவது ஒருவியப்பன்று.

இனிக்குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாரும் தம் வழியே செல்வதை விடுத்துச் சிறிதுநேரம் படிப்பவர் கவனத்தை மற்ற விஷயங்களுக்குத் திருப்புகின்றோம். இந்த அத்தியாயத்தை முடிப்பதற்கு முன்னே முதலாக நீலலோசனனிடம் திரும்புவோம்—குமுதவல்லியைப் பிரிந்தபிறகு அவனையும் அவன் துணைவர் கேசரிவீரன் வியாக்கிரவீரனையும் துப்புக்கெட்ட அச்சத்திரத்திலே விட்டு வந்தோம். அப்பௌத்தர் மூவரும் தங்குதிரைகளை லாயத்துக்குள் விட்டபிறகு அத்தனை எளிமையான அவ்விடத்திற் கிடைக்கக்கூடிய உணவை உண்பதற்கு உட்கார்ந்தார்கள். என்றாலும், நீலலோசனன் சிறிதே உண்டான்—அஃது அம்மிதமான உணவு தனக்குச் சுவைப்படாமையால் அன்று, ஏனெனில் செழுமையான அல்லது சுவைமிக்க உணவிலே அவன் அவா உடையவன் அல்லன்—ஆனால் அவன் உள்ளத்தில் குமுதவல்லியின் அழகிய வடிவம் நிறைந்திருந்ததனாலேயாம். பரவசப்படுத்தும் அத்துணை அரிய அழகினை இதற்குமுன் அவன் கண்கள் எங்கும் பார்த்ததே இல்லை; தன் காதினுள் மெல்லெனப்புகுந்த அல்லது தன் நெஞ்சத்துள் முழுதும் ஆழ இன்னிசை பொழிந்த அவ்வளவு இசை யினிய குர

லினை அவன் இதற்கு முன் கேட்டதே யில்லை. அவர்கள் அந்நாளில் எதிர்ந்த இனிய கூட்டுறவைப்பற்றிக் கேசரிவீரனும் வியாக்கிரவீரனும் மிகவுந் திருத்திஅடைந்தார்கள்; முந்தினவனான கேசரி வீரன் குமுதவல்லியின் வசீகரத்தால் தன் இளைய எசமானன் நெஞ்சங்கவரப்பட்டது குறித்துச் சிறிதும் துயரம் அடையாமலே இருந்தான்.

ஆனால் திடீரென்று அம்மூவரும் உட்கார்ந்திருந்த அறையின் கதவு—அச்சத்திரத்தின் இடத்தின் அளவு நெருக்கமாய் இருந்தமையால் எசமானனும் அவன் ஆட்களும் இருத்தற்குத் தனித்தனி அறைகள் வகுக்கப்படவில்லை—திறக்கப்பட்டது; அப்பஞ்சாலைத் தலைவன் உள்ளே வந்தான்.

"ஐயா, வாலிபரே, நல்ல பெண்கள் கூட்டத்தை என்னுடைய உபசரணைக்குக் கள்ளமாய் அனுப்பினீர்! நான் அடைந்த அவமானத்திற்காக இவ்வூரிலுள்ள ஆறு நல்ல தடியர்களை ஒன்று சேர்த்து உம்மையும் உமக்குத் துணைவந்த இக்கள்வர்களையும் நன்றாய்ப்பழக்கப்புடைத்தேனுனல் என் மனம் ஆறும்! நீங்கள் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்கள் அல்லரென எனக்குத்தோன்றுகின்றது—இல்லாவிட்டால் அந்த மாதும் அவள் பாங்கிமாரும் அங்ஙனம் நடந்திருக்கமாட்டார்களே." என்று அவன் உரத்துக் கத்தினன்.

"அகந்தையுள்ள முதிய மனிதனே! என்ன பேசுகின்றாய்?" என்று நீலலோசனன் துள்ளி எழுந்தான்.

அதற்குப் பஞ்சாலைக்காரன் கடுகடுப்பான பார்வையோடுங் குரலோடும் "என்ன பேசுகிறேனு? அந்தப்பெண்ணும் அவள் தோழிகளும் உங்களையொத்த பௌத்தர்களின் வழித்துணையை வேண்டாமென்று தாம் பிரிந்து போகவேண்டித் தக்கசமயத்தை நாடியதற்கு ஏதோ நல்லகாரணம் இருந்திருக்கவேண்டும்." என்று மறுமொழிபுகன்றான்.

"பிரிந்தாபோயினர்கள்?" என்று நீலலோசனன் திடுமெனக் கூவினன். "உன்னுடைய சொற்கள் எதனைக்குறிக்கின்றன?"

"அவர்கள் பறந்தோடிப்போனர்கள்." என்று விடை பகர்ந்தான் பஞ்சாலைக்காரன். வீட்டண்டை போனதும்—"

"ஓடியா போனர்கள்?" என்று நீலலோசனன் மறுபடியுங் கூவினன்: அங்ஙனமே வியாக்கிரவீரனுங் கூவினன்—அப்போது கேசரிவீரன் பேசாதிருந்தாலும் தன்பார்வையில் தானுற்ற வியப்பைப் புலப்படுத்தினன்.

"ஆம்—ஓடித்தான்போனர்கள்." என்று திரும்பவும் பஞ்சாலைக் காரன் மறுமொழி கூறினன்: "அங்ஙனம் அவர்கள் செய்ததற்குத் தக்க காரணம் இருக்கவேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை."

அப்பௌத்த இளைஞன் மிகவுங்கலவரம் அடைந்தவனாய் 'ஓ புத்தரே சாரணர்களே!" என்று ஓலமிட்டான்; "உம்முடைய வெடுவெடுப்பான குணமும் அன்பற்ற செய்கையுமே அந்நங்கையும் அவள் பாங்கிமாரும் அவ்வுதவியை வேறிடத்திற்றேடிப் பெறும்படி அவர்களைத் துரத்திவிட்டன; ஐயமின்றி நீர்தாம் அவ்வுதவிக்கு விலை ஏற்படுத்தி வியாபாரம் பண்ணினீரே!"

"உமது விருப்பப்படி புத்தரையாவது அவர் சாரணரையாவது ஆணையிட்டுக் கூப்பிட்டுக்கொள்ளும்; நானோ சைவசமயத்திற்குரிய அடியார்கள் எல்லாரும் அறிய ஆணையிட்டு நீர் பொய் பேசுகிறீர் என்று சொல்லுகின்றேன்! அந்தப்பெண்ணையும் அவள் பாங்கிமாரையும் நான் என் வீட்டுக்கு எவ்வளவோ உபசாரத்தோடு அழைத்துப்போனேன்; போய் வீட்டுக்கதவைத் திறக்க யான் திரும்பவே, அவர்கள் வில்லினின்று அம்புகள் புறப்பட்டாற்போல விரைந்து ஓடிப்போனர்கள். 'பறந்து ஓடுங்கள் உங்கள் உயிர்தப்ப!' என்னுஞ் சொற்கள் அப்பெண்ணின் வாயினின்றும் ஒலித்தன! அவர்கள் ஓடியேபோனர்கள்—குளம்பின் ஓசையாலல்லாமல் அவர்களுடைய குதிரைகள் தமது அடி நிலத்தே பாவாதனபோல் தோன்ற அத்தனை வேகமாய்ச்சென்றன." என்று பஞ்சாலைக்காரன் திரும்பவும் பேசினன்.

அம்மனிதன் வெடு வெடுப்புள்ளவனாய் இருந்தாலும், அவனது உயர்ந்த பெருந்தன்மையைப்பார்க்குமிடத்து அவன் இக்கதையைச்சொல்லிய மாதிரியில் ஏதோ பிசகாத உண்மை ஒன்று உண்டென்பது புலப்பட்டது. அது வல்லாமலும், வெகுமானம் கிடைக்குமென்று உறுதிமொழி சொன்னவுடனே அவன் தான் உதவி செய்வதிற் போதுமான பெருமகிழ்ச்சி காட்டினதை நீல

லோசனன் நினைவு கூர்ந்தான்: இப்பொழுதோ குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாரும் ஓடிப்போனமையால் அவன் தான் எதிர்பார்த்ததை இழந்துபோனான். ஆகவே, அப்பௌத்த இளைஞன் அவன் சொல்லிய கதையில் அவநம்பிக்கை கொள்ளக்கூடவில்லை—அல்லது அக்கதை வேறுபடுத்தியாவது பிசகாகவாவது சொல்லப்பட்டதென்றும் அவன் எண்ணக்கூடவில்லை. அவன் பஞ்சாலைக்காரனிடம் கடுமையாகப் பேசிய தனது நடையை மாற்றி, அவனை அழைத்து மேசையின் அருகே இருத்தி நடந்தவற்றைப்பற்றி நுணுக்கமாய்க்கேட்டான்; அப்பஞ்சாலைத்தலைவன் இக்கதையைத்திரும்பவும் அப்படியே மொழிந்தான்: அவன் பின்னுஞ் சேர்த்துக்கூறவேண்டுவதொன்றும் இல்லை. குமுதவல்லியும் அவள் தோழிமாரும் போய்விட்டார்கள் என்பது தெளிவாகப் பெறப்பட்டது; அவர்கள் அடைந்த பேர்அச்சத்திற்குக்காரணம் யாதென்று அவர்கள் ஒருங்கு கூடி ஆழச்சிந்தித்தும் சிறிதேனும் ஊகிக்க வலியற்றவர்களானார்கள்.

மறுநாட் காலையில் அவ்வழகிய நங்கையோடு கூடி மறுபடியும் பயணம் துவங்கக்குறித்த நீலலோசனன் எண்ணம் பாழ்பட்டது: தனது ஆன்ம இன்பத்திற்கு இன்றியமையாததான ஏதோ ஒன்றைத் தான் இழந்துவிட்டது போலவும்—இதற்குமுன் எங்குந்துலக்கமாய் நகைகொண்டு விளங்கிய ஒரு தோற்றத்தின் மேல் கரிய மேகமானது தனது நிழலை வீசி மறைத்தது எனவும் அவன் எண்ணினான்; அன்றிரவு அப்பௌத்த இளைஞன் துயர் மிகுந்த உள்ளத்தோடு படுக்கைக்குச் சென்றான்.

நாக நாட்டரசி குமுதவல்லி

முதற்பாகம்

முடிந்தது.

நமது ஞானசாகரத்தைப் படிப்பதனால் இதற்குமுன் அறியாத விஷயங்கள் எல்லாம் எளிதில் அறியலாம்; தமிழில் வல்லவர்களாகலாம்; தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நுட்பங்கள் எல்லாம் அறியலாம்; தருக்க சாத்திரத்தில் திறமை பெறலாம்; தத்துவ சாத்திரங்கள் பலமத உண்மைகளைத் தெள்ளத்தெளியலாம்.

நமது ஞானசாகரப்பத்திரிகை எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு பாராட்டும் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தையும், எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனுக்கு நாம் அடிமைப்பட்டு நடக்கும் சமரசசன்மார்க்கத்தையும் விளக்குவதாகையால் எல்லா மதங்களும் இதற்கு அங்கீகாரமாம்; எல்லாச்சாதியார்களும் நமக்கு அன்பர்கள் ஆவர். எந்த மதமும் எந்தச்சாதியும் நமக்கு விரோதமாகமாட்டா. நமது ஞானசாகரத்தில் வெளிவரும் விஷயங்கள் எல்லாம் தொடர்பாக இருத்தலால், நடுவே ஓர் இதழ் எடுத்துவிட்டால் ஒரு பதுமம் முழுவதும் வீணாய்ப்போகும்; ஆகையால், இதில் மாதிரிப்பிரதி அனுப்புவதற்கு முடியாது.

12. இதழ்கள் அடங்கிய ஒரு பதுமத்திற்கு முன் பணம் மூன்று ரூபா. இக்கையொப்பத்தொகை மூன்று ரூபாவும் அன்பர்களின் சௌகரியத்திற்காக வி. பி. தபால்வழியாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்படும்.

ஒரு பதுமம் முடிந்தபிறகு அதற்கு விலை ஐந்து ரூபா.

ஞானசாகரப்பத்திரிகாசிரியர்;
சென்னைக் கிறிஸ்டியன்காலேஜில் முன்னே தமிழ்ப்
போதகாசிரியராயிருந்து இப்போது பல்லாவரம்
என்னுந்திருநகரில் வீற்றிருக்கும்
சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்.

ஞானசாகரக்கையொப்ப நண்பர்க்குத் தெரிவித்தல்.

அன்பர்காள்,

சென்ற 10-வது இதழில் தெரிவித்தபடி ஐந்தாம் பதுமத்தின் 11, 12, இதழ்கள் இப்போது உங்கள் கைபேற்றப்பட்டன. ஞானசாகர ஆறும்பதுமத்தின் முதலிதழ் அடுத்த மேமீ முதலைவாரக்கடைசியில உங்கட்கு மூன்று ரூபா ஓரணா வி. பி. பியில் வரும். அதனைத்தாங்கள் தயைசெய்து பெற்றுக்கொண்டு எப்போதும்போல் ஞானசாகரத்தை ஆதரிப்பதுடன், சீவகாருணிய ஒழுக்கமும் சமரசசன்மார்க்கமும் எங்கும் பரவும்படி உதவி புரிந்து நம் ஆண்டவன் திருவருளைப் பெறுவீர்களாக.

பத்திரிகாசிரியர்.

ஓம்

ராமலிங்க சுவாமிகள்

சமரசசன்மார்க்க நிலையம்.

எல்லாச்சாதியார்க்கும் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் அங்கீகாரமான **சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தையும், சமரசசன்மார்க்கத்தையும்** பிற்காலத்தில் மிக வலியுறுத்திப்போதித்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் ராமலிங்கசுவாமிகளே ஆவர். அச்சுவாமிகள் வலியுறுத்திய அவ்விரண்டு கொள்கைகளையுமே எங்கும் வலியுறுத்தி விளக்கி அன்பர்களை ஒருங்கு கூட்டவேண்டி அச்சுவாமிகள் இட்ட பெயராலேயே 'சமரசசன்மார்க்க நிலையம்' என்னும் இது தாபிக்கப்படலாயிற்று. இச்சங்கத்திற்கு முன்ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனர்; பின் ஆசிரியர் ராமலிங்க சுவாமிகள்.

இச்சங்கம் அந்தரங்கநிலை பகிரங்கநிலை என்னும் இரண்டு பிரிவுகளை உடையதாகும். அந்தரங்கநிலையிற் சேர்தற்கு உரியோர் பக்குவப்பட்ட துறவிகளும், பிரமசாரிகளும், பக்குவமுள்ள இல்லறத்தாரும். பகிரங்கநிலையிற் சேர்தற்கு உரியோர் இல்லறத்தார் மாத்திரமே. இச்சங்கத்தின் நோக்கங்கள்: (க) எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்புபாராட்டும் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை விளக்கும் முகத்தால் கொலைநிறுத்தல் புலால்உணவுவிலக்கல்; (உ) எல்லாம்வல்ல கடவுள் ஒருவரே என்று வலியுறுத்தி அவரிடத்து அன்பு பாராட்டி ஒழுகு மாற்றை விளக்குதல்; (ந) அன்னதானஞ் செய்தல் செய்வித்தல், ஏழைப்பிராணிகளுக்குத் தீனி கொடுத்தல் கொடுப்பித்தல்; அவற்றைக்காத்தல்; (ச) நோயால் வருந்தும் உயிர்கட்கு நோய் நீக்குவித்தல்; (ரு) இம்முயற்சிகளுக்கு அவசியமாக வேண்டப்படும் யோகம், மந்திரம் முதலிய அப்பியாசங்களையும் கலைஞானங்களையும் போதித்தல் முதலியன.

குருபோதகர்: **சுவாமி வேதாசலம்.**

சகோதர சீடர்:—சுவாமி உருத்திர கோடீசுரர், சுவாமி ஜநார்த்தநம், சீநிவாசமூர்த்தி, அண்ணாமலை.

இன்னும் இதன் விவரங்கள் தெரியவேண்டுவோர் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்கு எழுதுக.

END OF
ISSUE

END OF
TITLE

END OF REEL
PLEASE
REWIND